Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

ناول.. د شمشير په تيارو کي

ليکوال.. نيک محمد بارک

د کتابونو او ناولونو په لړ کي 11

کال.. 1403/5/30

د نظر او اړتيا په صورت کي د ليکوال سره په تماس کي سی.................................... 0702110371

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

د لایزال الله جل جلاله په پاک او سپېڅلي نامه

ټولو ګرانو لوستونکو ته یو وار بیا ښه راغلاست وایم

الله جل جلاله دي وکړي چي د تیرو ناولونو او کتابونو پځیر مو دا ناول هم د خوښې وړ وګرځي او زموږ هغه ستړیاوي او زحمتونه چي ددې ناول په لیکلو کي مو ستاسو مینوالو لپاره ګاللي دي بې ځایه ولاړې نسي.

د نورو ناولونو پځیر مي دا ناول هم په څه دیقت او فکر درته لیکلی دی خو بیا هم انسان عاجزه دی که مو کومه نیمګړتیا تر سترګو سوه د اصلاح لپاره یي راسره د واتساف پیغام له لاري شریکه کړی تر څو په نوې ناولونو کي یي اصلاح او د بیا تکرار څخه مخنیوی وسي.

په درنښت

نیک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

*

ټول محصـــلین پـه حیرانتیـا د غونډو تالار ته روان وه د هیواد نور لوړ پوړي چارواکي هم راتلل او د غونډو تالار ته یي ځان رسـوئ، یو محصل چي ناخبره وو وویل: دا اوس څه خبره ده چي نن دومره زیات رش دی او ټول د غونډو تالار ته روان دي؟

بل محصـل وویل: ته نه یي خبر یاره نن د شـمشـیر په تیارو کي د ناول لیکواله خپل کتاب او د سترګو لیدلي حقیقتونه پر ستیج بیانوي.

محصل وویل: ښه دا خبره ده هو رښتیا هم د هغې ناول ډیر مشهوره هم سـو او ځینو نه منل چي ددې ناول کیسـه دي حقیقت وي لیکواله خو وایي چي دا حقیقي کیسه ده.

بل محصـل وویل: تاسـو راځئ نن هغه خپله ټوله کیسـه پر سـتیج کوي.

کله چي د غونډو تالار ډک سو نو ځني محصلین د تالار په زینو کي کښـینسـتل او ځني ودریدل ټول د شـمشـیر په تیارو کي د ناول د لیکوالې راتلو ته په تمه سول چي تر څو شیبو وروسته هغه د ستیج پر دروازه راننوتـل، د هغې پـه لیـدو پـه تـالار کي ټولو ګډونوالو چکچکې کړې او هغې ته یي ښـه راغلاسـت وو ایه، ویناوال وویل: دوسـتانو ښـه راغلاسـت درته وایو لکه څنګه چي تاسـو خبر یاسـت چي د شمشیر په تیارو کي ناول چي یو ډیره جالبه کیسه لري او په ډیر لږ وخـت کي یي پـه زرګونو ویونکي پیدا کړل ددې نـاول ځني ویونکي انتقاد کوي چي دا یو د ځانه جوړه سـوې کیسـه ده حقیقت نلرې خو لیکواله صاحبه وایي چي دا حقیقت دی او هغه دا هم وایي چي هغه ددې کیسـې د رښـتیا ثابتولو لپاره ثبوت هم لرې خو نه یي غوښـــتل چي ثابت یي کړې چي بیا د پوهنتون د ریس لخوا د هغې کورنۍ ته پیشـنهاد وسـو ځکه ریس صـاحب ته هم د چاروا‌کو لخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشنهادونه سوې وه چې د هغې کورنۍ په دې راضې کړې چې هغه خپله کیسه خپله وکړې او دا ثابته کړې چې د هغې ناول رښتینی دی چې بیا لیکوالې صاحبې او د هغې کورنۍ دا پیشنهاد ومنئ او نن د دوی په پار غونډه جوړه سوېده نو اغلې لیکوالې صاحبې ته بلنه ورکوو چې د ستېج مخته راسې او خپل ناول موږ ته په خپله خوله واوروي.

لیکواله ولاړه سوه او د ستېج پر خوا روانه سول د هغې لپاره د مائک مخته چوکۍ کښېښول سول بیا هغه پر کښېنستل، د هغې د سترګو معلومیدل چې ژړلې یې دي تر څو شیبو وروسته هغې په ژړغونې ږغ وویل: هر څه غواړم هیر یې کړم خو بیا ځانته ووایم کله یې هیرولای سم چې د هغه یادونه راسره هر ساعت او هره دقیقه مل وي فکر نکوم چې زموږ دې یوه ورځ هم تیره وي په داسې حال کې چې ددې کیسې صرف یونیم کال کیږي خو بیلتون یې دومره بیا سخت سي چې یوه ورځ راباندې کال سي او هغه ته د انتظار دقیقې ساعتونه ورځې میاشتې حسابم د نن څخه تقریباً یونیم کال مخکې....

ټولو محصیلینو د ادبیاتو د پوهنځۍ د تاریخ د څانګې څخه د اخیرې سمسترد پای ته رسیدو د فراغت مراسم لمانځل او د خوښیو په دې جشن کې یې خنداوې او مجلسونه کول او یو او بل ته یې مبارکۍ سره ورکولې. کله چې مراسم پای ته رسیدل نو استاذ غوښتل چې ادارې ته ولاړ سي، کله چې هغه ادارې ته پر لارې وو نو هیله ور پسې روانه سول غوښتل یې استاذ ته خپل د منوګراف موضوعي ور ښکاره کړې، کله چې استاذ ته ورسیدل نو هغه ته یې وویل: وبخښه استاذه!

استاذ وویل: مهرباني هیلې څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې استاذ ته کاغذ ونیوئ بیا یي وویل: استاذه ما دا موضـوعوي انتخاب کړیدي ته یي وګوره چي پر کومي موضـــوع منوګراف او معلومات راټول کړم؟

استاذ چي کله وکتل نو تر څو شیبو وروسته یي هیلې ته وویل: دننه راسه اداري ته!

کله چي هیله د استاذ سره دننه اداري ته ولاړل نو تر څو شیبو وروسته استاذ وویل: هیلې زه تاته یو موضوع درکوم د نمرو سره چي ټاپ به یي درکړم ترڅنګ به ستا نوم تر کلونو کلونو ځلیږي او یادیږي به.

هیلې وویل: څنګه موضوع ده استاذه زه به کوښښ پر وکړم؟

استاذ وویل: موضوع سخته هم ده او دلچسپه هم ده اووووو!

هیلې وویل: او څه؟

استاذ وویل: او خطرناکه هم.

هیلې وویل: څنګه خطرناکه؟

استاذ وویل: کیدای سي ستا ژوند ته کوم خطر پیښ سي.

هیلې وویل: استاذه ستا په خبرو پوه نسوم؟

استاذ ولاړ سو او یو کتاب یي راواخیستئ هغه یي خلاص کړ بیا یي د هغه لمنځه یو عکس راوایستئ هیلې ته یي وویل: په دا غره کي دا لوی سوری غوندې غار وینې؟

هیلې وویل: هو.

استاذ وویل: دا شمشیر غار دی چي ستاسو د افغانستان په کندهار ولایت کي موقعیت لري زه غواړم ته د شمشیر غار په اړه دقیق او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره معلومات راټول کړې ستا پلار شاید هلته دوستان ولري هغه یو وخت یادونه راته کړې وه.

هیلې وویل: نو په دې کې د خطر کومه خبره ده؟

استاذ اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: داسې ویل کیږي چې دا غار د پیریانو مرکز دی.

هیله په خندا سوه بیا یې وویل: استاذه تاسو هم په دې خرافاتو او اوازو باور کوئ؟

استاذ وویل: زه باور نکوم بلکې شکمن یم پکښې چې دا اوس حقیقت لري که نه ځکه تر اوسه ددې غار پای ته هیڅوک نه دي ورغلي تر داسې حده پورې چې امریکایې ځواکونه چې په کندهار کې یې لویې پوځې اډې درلودې او زیاتره وخت یې د تاریخې ځایو په څیړنو کې تیروئ چې هر څومره وسایل یې هم درلودل بیا یې هم ونسوای کولای چې ددې غار حقیقت معلوم کړې او څیړنې پکښې وکړي.

هیلې وویل: نو زه به څنګه معلومات راټول کړم چې هغو د دومره امکاناتو سره سره هم ونسوای کولای چې ددې ځای حقیقت معلوم کړې؟

استاذ وویل: په تاریخې ځایونو کله کله تر څیړونکو ډیر هغه څوک معلومات لري چې ددې ساحې په شاوخوا کې اوسیږي ته به هلته ځې او د کلي د خلکو څخه به معلومات ټولوې زه تاته شمشیر غار ته د دننه ورتلو اجازه نه درکوم.

هیلې وویل: سمده استاذه زه اماده یم.

استاذ وویل: اول دې د مور او پلار سره مشوره وکه وروسته فیصله وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: سمده استاذه زه به ماښام ان شاءالله ورته ووایم بیابه سباته خبر درکړم.

وروسته هیلۍ د استاذ څخه خدای په امانی واخیستئ او د خپلو ملګرو سره یي مشوره وکړه، هغو ډیره تشویق کړه او د پوره نمرو هیله یي هم ورکړل، کله چي یي ماښام پلار راغلی نو هیلۍ پر سترخوان ورته وویل: بابا زه غواړم کندهار ته ولاړه سم.

پلار یي په حیرانتیا وویل: څه؟!

هیلۍ وویل: استاذ د منوګراف موضوع راکړیده چي باید زه د شمشیر غار په نامه پر یو ځای معلومات راټول کړم.

پلار یي وویل: ته په سد کي یي چي دا څه وایي او پوهیږې چي هغه ځای څومره خطرناکه دی؟

هیلۍ وویل: بابا زه دننه غار ته نه ورځم د کلیوالو څخه پوښتني کوم د هغو څخه معلومات راټولوم او دا پیریان او بلاوي دا ټول مازي اوازې دي نور هیڅ نسته.

پلار یي وویل: اوازې ندي بلکي حقیقت لري بي عقلۍ زه خپله هلته تللی وم کوچنیوالي کي سخت بېرونکی ځای دی تر اوسه هلته هیڅوک دننه نه دې ورغلي.

هیلۍ وویل: بابا ته خو پوهیږې چي هغه ستا د نیکه جان د زیږیدو ځای دی زه غواړم د نیکه جان یادونه هم هلته محسوس کړم او لیدنه تري وکړم هیله کوم بابا ماته اجازه راکړه.

پلار یي د ډوډۍ څخه ولاړ سو په غوسه یي وویل: زه هیڅکله تاته اجازه نه درکوم چي هلته ولاړه سې.

هیلۍ وویل: بابا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو پلار يي د ســـترخوان څخه ولاړئ او څه يي ونه ويل، کله چي سـهار سـو د هيلې د پلار وظيفې ته د تلو وخت يو سـاعت پاته وو چي هيلې خپل مور ته چي د ناشـــتې په خوړلو ور ســـره اخته وه وويل: مور ته بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړي.

مور يي وويل: زه نسم ورته ويلای هغه ډير په غوسه دی.

هيلې وويل: مور ورته ووايه نو هيله کوم بابا ستا خبره مني.

مور يي وويل: هغه پريړده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

هيلې په ژړغوني ږغ وويل: سمده نه ځم.

هيلې دا وويل او د ناشـتې خوړلو څخه ولاړه سـوه، پلار يي وليدل چي هغې څـه ونـه خوړل او پـه ژړا ولاړه، پلار يي مور تـه وويـل: څه وسوه؟

د هيلې مور وويل: وايي چي بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړې ما ورته وويل چي هغه پريږده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

د هيلې پلار وويل: نه پوهيږم په دې انجلۍ څه وسوه؟

تر څو شـــيبو وروســـته يي بيا خپلي ميرمني ته وويل: يو څه يي وخوړل؟

ميرمني يي وويل: يا هيڅ يي نه وخوړل.

د هيلې پلار خدمتګارې ته وويل: واخله دا ناشته د هغې اطاق ته ور وړه!

خدمتګارې ناشته د هيلې اطاق ته ور وړل خو هيلې بيرته ور جواب کړل چي زه يي نه خورم، خدمتګارې ناشـــته بيرته د هيلې د اطاق څخه را وايستل او پر سترخوان يي کښـيښـول، د هيلې پلار وويل: ولي دي بيرته راوړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتګارې وویل: هغې ویل زه یې نخورم بیرته یې وړسه.

د هیلې پلار ډیر پریشانه سو تر څو شېبو وروسته د دفتر پر طرف روان سو هلته هم پریشانه وو بیا یې تلیفون راواخیستی او د هیلې استاذ ته یې زنګ ووهلی کله چې هغه تلیفون اوکې کړ تر روغبړ وروسته د هیلې پلار هغه ته ټوله کیسه وکړه بیا استاذ وویل: پوهیږم چې هغه ځای خطرناکه دی خو ما هیلې ته داسې ندي ویلي چې ته شمشیر غار ته دننه ورسه ما خو صرف ورته وویل چې ته د شاوخوا کلیو د خلکو څخه معلومات راټول کړه.

تر څه نورو خبرو اترو وروسته د هیلې پلار وویل: خیر زه به فکر پر وکړم.

د هیلې پلار چې کله تلیفون کښېښوئ نو تر څو شیبو فکر وروسته یې بیرته تلیفون راپورته کړ او خپل د سوداګری شریک ته یې زنګ ور ووهلئ، کله چې هغه تلیفون اوکې کړ نو د هیلې پلار تر روغبړ وروسته ورته وویل: اجمله ستاسو کور په کندهار کې په کوم ځای کې دی؟

اجمل وویل: په عینو مېنې ښارګوټي کې دی.

د هیلې پلار وویل: او دا شمشیر غار خو زما هیر دی چې په کومه ساحه کې وو د کندهار؟

اجمل وویل: ولي خیر دی فرشاده څه خبره ده شمشیر غار څه په کوې؟

د هیلې پلار ورته ټوله کیسه وکړه بیا یې ورته وویل: نو اوس هغې ضد نیولی دی چې حتماً ځم او ته خو پوهیږې چې زما همدا یوه لور ده زیاته راباندې ګرانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل وويل: فرشـــاده ســـتا لور زما لور ده د خپلې لور څخه به هم زيات پام پر هغې کوم راوایستوه هيڅ خبره نه ده بې غمه اوسه زما کور خو ښـار کي دی او شـمشير غار د کندهار په پنجوايي ولسوالۍ کي دی او خوشـبختانه زما مشـر ورور هلته شـمشـير غار ته نيږدې اوسيږي هغه به ان شاءالله ټول معلومات ورکړې.

د هيلې پلار د اجمل څخه مننـه وکړه بيا يي خدای په امانی ســـره واخيسـتی او تليفون يي بند کړ کله چي ماښـام فرشـاد کور ته ولاړئ نو خپلي ميرمني ته يي وويل: څنګه سـو اغلې يو شـــی وخوړئ که يا؟

ميرمني يي وويل: يا ټوله ورځ د اطاقه نه ده راوتلي زما ســـره يي هم خبرې نـکولې.

فرشاد وويل: کندهار کي زما يو شريک دی ما نن د هغه سره په دې اړه خبرې وکړې هغـه ډاډ راکړ چي زه يي خـدمـت کي يم د خپلي لور پڅير به پام پر کوم نو ما هم پريکړه وکړه چي اجازه ورکم چي ولاړه سې ستا خوښه ده؟

ميرمني يي وويل: هو چي ستاسو هر څنګه خوښه يي.

فرشاد وويل: ورسه هغې ته ووايه چي ولاړه دې سي.

کله چي د هيلې مور هغې ته د اجازې وويل نو هغه ډيره خوشـــحاله ســـوه بيا يي غوښـــتل چي د پلار څخه مننه وکړې نو ځکه بام ته د هغه سره د خبرو لپاره ور پورته سول، خو کله چي هلته ورغله نو وېليـدل چي پلار يي ژړل، هيلـه هغـه تـه ورغلـه او تر څنـګ يي ودريدل ويويل: بابا ته ژاړې؟

پلار يي سـترګې د اوښـکو څخه پاکي کړې بيا يي وويل: يا هغه مي داغسي سترګو کي يو شی ولويدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: بابا زه کوچنۍ نه یم چي پر ځان پام نسم کولای خو که بیا هم ستا او د مور نه یي خوښه زه نه ځم بابا ما ته ستا او د مور خوښه مهمه ده.

فرشاد وویل: یا لورې ته ولاړه سه زه ستا لپاره انتظامات کوم ته دي سباته کارونه سم کړه امادګې ونیسه.

هیلې د پلار لاس ښکُل کړ بیا یي مننه ځني وکړه، پلار یي هم پر تندې ښکُل کړه بیا یي ورته وویل: اوس ورسه ډوډی وخوره وږې سوې به یي!

هیلې وویل: سمده بابا تاسو هم راځئ.

فرشاد وویل: سمده ته درځه زه پسي درځم.

وروسته هیله ولاړه او په خوښۍ یي ډوډی تیاره کړه تر ډوډی خوړولو وروسته یي خپل ملګرې ته زنګ ووهئ تر روغبړ وروسته یي هغې ته وویل: پلار مي اجازه راکړه اوس نو زه امادګې نیسم سبا نه بل سبا به ان شاءالله روانه سم.

ملګرې یي وویل: پخیر ولاړه سې زه هم در سره تلم خو څه وکړم کورنۍ مي هیڅ اجازه نه راکوي خو بیا هم تاته ښه سفر غواړم.

هیلې د هغې څخه مننه وکړه او بیا تر څو شېبو وروسته بیده سوه، کله چي سهار سو نو تر ناشتي وروسته هیله بازار ته ولاړه او څه سودا یي د ځان لپاره واخیستل او بیرته کور ته راغله، تر حمام وروسته یي خپل د کالو بسته سمول چي مور یي اطاق ته ورغله او په مسخرو کي یي ورته وویل: لورې د ځان سره احتیاط کوه ما اوریدلې دي چي کندهاریان د ښځو قدر نکوي او هغو ته د حیوان په نظر ګوري د خپل عزت ډېر خیال دې ساته که چا څه بد سلوک در سره کوئ نو چیغې او نارې وهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې وويل: مور زه کوچنۍ نه يم چي ته ماته دا خبرې کوې.

بيا هيله موسکۍ سوه وېويل: مور زما د عزت فکر مکوه کندهاريان بچه بازان دي ښځو ته ډير فکر نکوي.

مور يي وخندل بيا يي وويل: چپ که ليونۍ ســـتا د پلار يو نيکه هم کندهاری وو اوس به يي ستا پلار واوري.

تر ماښـامه پوري هيله د سفر په امادګۍ مصروفه وه او وروسته تر امادګۍ بيده سول او سـهار وختي کښينستل تر ناشتي وروسته يي د اطاق څخه خپل بستې راويستي او د پلار په موټر کي يي کښيښولي او بيا د مور او پلار سـره د هوايي ميدان پر طرف روانه سـول تر ټکيټ او ويزې چيک کولو وروسـته خدمتګار وويل: سـتاسـو طياره پرواز ته اماده ده مهرباني ځان ور ورسوئ.

هيلې وويل: سمده.

وروسـته هيلې د خپل مور او پلار څخه خدای په اماني واخيسـتل او روانه ســول، د هغي په تلو فرشـــاد ميرمني ته وويل: زه به موټر د پارکينګ څخه راوباسم.

کله چي هغه روان سو نو ميرمن يي هم سمدستي پسـي روانه سول کله چي دباندي ووتل نو ميرمني يي وليدل چي فرشاد موټر ته څنګ اچولی دی ژاړي ميرمني يي ورته وويل: زموږ لور مړه ســوې نده بيرته راځي د يو څو ورځو خبره ده.

فرشــــاد خپل ميرمن پـه غيږ کي ونيول او يو و بل ته يي ډاډګيرنه ورکول، هيله په طياره کي خپل پر چوکۍ کښـــينســـتل او بيا تر څو شـيبو وروسـته طيارې پرواز وکړ، د طياري په پرواز سـره د هيلې مور او پلار ورته وکتل او بيا پريشانه دواړه د کور پر طرف روان سول تر څو ساعتو پرواز وروسته طياره د کندهار په ميدان هوايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي کښــینســتل پیلوټ وویل: د کندهار ولایت د احمدشــاه بابا هوایي میدان ته پخیر راورسیدو د کښته کیدلو لپاره اماده سئ.

ټول اماده سول او بیا د طیاري تر دریدو وروسته ټول کښته سول، هیله د کښته کیدو سره سم څه وارخطا غوندي سوه خو چي د هوایي میدان د کارکونکو مســـکا یي ولیدل چي یو او بل ته یي په مســـکا خبري سره کولي زړه ډاډه سو او بیا د ترمینل پر طرف روانه سول کله چي تر ترمینل ووتل نو ټکســـیوان ورته وویل: الســـلام علیکم خوري.

هیلې وویل: وعلیکم السلام.

ټکســـیوان وویل: راځه خور زه به دې تر دروازې ورســـوم ځکه دروازه د ترمینل څخه لیري ده.

هیلې وویل: زما د پلار دوست راغلی دی هغه به اوس راسي.

ټکســـوان وویل: تر دروازي پوري همدا ټکســـیاني دي د دروازي مخته به هغه درته انتظار یي راځه زه به دي تر دروازې ورسوم.

هیلې ور سره ومنل او بیا په ټکسي کي کښینستل او روان سول په لاره کي ټکســـوان وویل: خوري اول وار دي دی چي کندهار تـه راغلې یي؟

هیلې وویل: هو.

تر څه تګ وروســـته ټکســـوان موټر د یو دوکان مخته ودرویٔ بیا کښته سو او دوکان ته ننوتیٔ هیله حیرانه سول چي دا څه کوي خو تر څو شیبو وروسته ټکسوان راووتیٔ پلاس کي یي د اوبو بوتل او یو کیک ور سره وو هیلې ته یي د ټکسي د کلکین څخه ونیول ورته ویېویل: خور دا وخوره ته به وږې سوې یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې اوبه او کيک څنې واخيستل او ترڅنګ يې کښېښول فکر يې کوئ چې داسې نه د نشې دوا يې پکښې اچولې يې نو ځکه يې ونه خوړل.

ټکسوان چې کله ټکسې کې کښېنستی بيا يې وويل: وبخښه خور همدا مې په وس کې وه د څو ورځو راهيسې همدلته بيکاره ولاړ يو کله چې نظام واوښتئ نو په اونيو اونيو پرواز او مسافر نه يې پيسې مې نه دي پيدا کړي که نه ډير څه مې درته را اخيستل.

هيله د ټکسوان پر مهربانۍ حيرانه سول بيا يې وويل: نه وروره هيڅ خبره نه ده همدا کفايت کوي مننه.

تر څو شيبو وروسته دروازه راورسيدل ټکسوان وويل: خور دروازه راورسيدل تاسو درځئ زه به بستې پسې دروړم.

ټکسوان بستې راکښته کړې او تر دروازې پورې يې د هيلې سره ويوړې، کله چې روانيدئ نو هيلې ورته وويل: څومره پيسې درکړم.

ټکسوان موسکی سو بيا يې وويل: تاسو کندهار ته اول وار راغلې ياست او موږ د ميلمنو څخه پيسې نغواړو.

هيله حيرانه سول بيا يې وويل: نه نه تاسو ووايست څومره درکړم.

ټکسوان وويل: يا خور ما وويل چې موږ د ميلمنو څخه پيسې نغواړو.

هيلې ورته وويل: تاسو جالب خلک ياست د څو ورځو راهيسې دلته ولاړ هم ياست او څه ګټه وټه مو هم نده کړې او د ميلمنو څخه پيسې هم نغواړئ نو ستاسو کورنۍ به څه خوري که تاسو زما څخه پيسې وانخلئ نو زه به سخته خوابدې سم.

ټکسوان موسکی سو بيا يې وويل: يا يا خور خدای دې نکوي چې تاسو به زما څخه خوابدې کيږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلۍ د بټوې څخه سل ډالر راوکښلي او ټکسوان ته يي ورکړي ورته ویویل: ها واخله بس دي همدومره که نوري درکړم؟

ټکسوان وويل: يا خور دا خو ډيري زياتي دي زما ډيري لږ پيسې کيږي دا واخله او لږ راکړه.

هيلۍ ورته وويل: ټولي واخله د خور لخوا يي تحفه وګڼه که دې بيرته راواپس کړې نو زه به سخته خفه سم.

ټکسوان وويل: مننه خوري الله دي خوشحاله لره.

هيله د موټره روانه سوه او د دروازې پر طرف رهي سول کله چي دروازې ته ورسيدل نو د پلار ملګرى يي اجمل ورته راغلى ويويل: که تيروتلى نه يم تاسو به هيله ياست؟

هيلۍ وويل: هو کاکا زه يم.

اجمل تر روغبړ وروسته وويل: زما سره راځى!

هيله په اجمل پسي روانه سول او تر څه تګ وروسته اجمل د موټر دروازه خلاصه کړل هيلۍ ته يې وويل: دا بسته ماته راکه شاته به يي کښيږدم ته موټر ته پورته سه.

هيلۍ بسته ورکړل او بيا تر څو شيبو وروسته د ښار پر طرف روان سول.

په لاره کي اجمل وويل: څنګه سو سفر دي پخير سو کوم مشکل خو به نه وو؟

هيلۍ وويل: يا کاکا ښه وو هيڅ مشکل نه وو.

بيا هيلۍ وويل: مور اوس چيري ځو کاکا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل وویل: اوس یو وار زموږ کور ته ځو چي یو ورځ و دوې دي استراحت وکړ بیا به دي د شمشیر غار د لیدو لپاره پنجوایې ولسوالۍ ته زما د مشر ورور کورته بوځم د هغه کور هلته دی.

هیلې وویل: ښه ښه ستاسو کور هلته نه دی؟

اجمل وویل: یا زما کاروبار ښار کي دی نو ځکه هره ورځ بیا هلته نسوای تللای زما کور په عینو مېنه کي دی دا د هوایي میدان سړک چي خلاص سي بیا د کابل او بولدک ولسوالۍ دوه لارې (دوراهي) مخته راځي د کابل پر سړک باندي عینو مېنه ده چي په کوچنۍ امریکا هم مشهوره ده.

هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: کوچنی امریکا څنګه؟

اجمل وویل: عینو مېنه داسي یو ساحه ده چي کورونه یي ټول پر خاریجي نقشه جوړ دي نو ځکه ورته کوچنۍ امریکا وایي.

تر څو شیبو وروسته عینو مېنه راورسیدل، اجمل موټر کورته ننایستئ، تر کښته کیدو وروسته د اجمل کورنۍ د هیلې تود هرکلی وواېه بیا یي کور ته دننه دعوت کړل، تر معرفت وروسته د اجمل میرمني وویل: هیلې ته به ستړې سوې یي هغه مخامخ ستا اطاق دی هلته ولاړه سه حمام هر څه سهولت په کښني سته که بیا هم څه ته اړتیا سوه مازي ږغ راکوه.

هیلې وویل: مننه خاله جاني ژوندۍ اوسې.

بیا هیله اطاق ته ولاړل تر حمام وروسته خدمتګاره راغله ویویل: اغلې تاسو ته ډوډی همدلته برابره کړم که یي دباندي د ټولو سره خورې؟

هیلې وویل: زه درځم د ټولو سره به یي وخورم.

خدمتګارې وویل: سمده اغلې ډوډی نوره تیاریږي بیا راسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ وويل: سمده تاسو درځئ زه درځم.

تر ځان تيارولو وروسته هيله د ډوډۍ خوړلو لپاره دباندي ور ووتل او پر سترخوان ورسره کښينستل، پر سترخوان ټولو د هيلۍ مخته خوراکي شـــيان ور اړول يوې بـه ويل هيلۍ دا وخوره بلي به ويل هيلۍ دا وخوره، هيله به موسکۍ سوه ويل به يي چي بس ده نور مي زړه نـه ورته کيږي خو هغو به نور ور اړول، هيله تر زياتي ډوډۍ خوړلو وروسته ولاړل بيده سول، د همدې ورځې تر تيريدو وروسته هيلۍ اجمل ته وويل: کاکا نور به زه خپل منوګراف شروع کړم هيله کوم ما مي تر هدفه ورسوئ.

اجمل وويل: يو څـه وخـت اســـتراحت وکه بيابه دي ولســـوالۍ ته ورسوم.

هيلۍ وويل: استراحت مي وکړ نور ضرورت نسته ورته بيابه هلته هم استراحت وکړم.

اجمل وويل: سـمده چي څنګه سـتاسـو خوښــه يي هلته زما د مشـر ورور کور دی ته به د هغه سره اوسيږې.

هيلۍ وويل: سمده کاکا.

اجمل وويل: ته ورسه ځان تيار که زه به موټر تيار کم.

هيلۍ وويل: صحي دی.

هيلۍ ځان تيار کړ بيا د تګ لپاره دباندي ووتل موټر تيار وو هيلۍ د ټولو څخه خدای په امانی واخيســـتۍ او بيا د پنجوايي ولســـوالۍ پر طرف روان سول، تر يو ساعت مزل وروسته د پنجوايې ولسوالۍ بازار ته ورسـيدل او بيا د شـمشـير غار د کلۍ پر طرف وګرځيدل چي تر څو شـــپبو وروســـته کلی راورســـيدی اجمل وويل: دا زموږ پلرنۍ کلی دی زه هم دلې پيدا سوی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ وويل: ماشاءالله ډير ښايسته کلی دی.

وروســـته يو لوی د کلا پخير کور راورســـيدی اجمل موټر په هغه کور دننه کړ د موټر په ليدو ټولو کوچنيانو نارې کړې: هلی هغه ده هيله او کاکا راغله هغه دی هيله او کاکا راغله.

په دې سره څو ښځې او نارينه چي يو په تنه لوی پوخ عمره سړی هم ور ســره وو په موســکا دباندي راووتل هيلۍ په موســکا وويل: کاکا د دوی زما نوم څه زده دی؟

اجمل هم موسکی سو بيا يي وويل: کله چي ستا پلار ماته وويل چي تاسو شمشير غار ته راځی نو ما دوی هم خبر کړل نن سهار مي بيا زنـګ ور تـه راووهلی چي موږ در روانيږو نو ځکه ټول درتـه پـه تمه وه.

کله چي اجمل او هيله د موټره کښته سول ټولي ښځې د هيلۍ سره په روغبړ اخته سوې اجمل هم خپل مشر ورور ته ورغلی لاس يي ور ښکُل کړ کله چي هيله د ښځو د روغبړه فارغه سول اجمل ورته وويل: هيلۍ دا زما مشـر ورور قلندر خان دی موږ ورته مشـر لالا وايو.

هيلۍ د قلندر خان سره روغبړ وکړ او د هغه د عزت لپاره يي لاس ورته ښــــکُل کړ قلندر خان هغه پر تندې ښــــکُل کړل بيا يي وويل: ژوندۍ اوسې لوري زموږ دا کوچنۍ جونګړې ته ښه راغلاست.

هيلۍ وويل: يا کاکا ســتاســو کور ماشــاءالله ډير ښــايســته دی په ټول کلي کي معلوم دی موږ چي کله کلي ته را داخل سوو او دا کور مو وليدی نو پوه سوم چي دا به د اجمل کاکا دوی کور وي.

قلندر خان په خندا سو بيا يي وويل: افرين لورې ډيره چالاکه يي.

هيلۍ په موسکا وويل: مننه کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل خپل ورور ته وويل: مشـر لالا زه ځم چي کار لرم که د هيلۍ کوم څـه تـه اړتيـا کيـدل نو بيـا يو زنـګ راوهئ زه بـه يي ورتـه را رسوم.

قلندر خان وويل: هيله يوازي ســتا نه بلکي زمور. هم ميلمه ده او ته خو پوهيږي چي مور. د نيکه ګـانو څخـه دا رواج لرو چي خپلـه کـه وږي هم بيـديږو خو ميلمـه تـه پـه مـاړه نس ډوډۍ ورکوو ددې چي هره اړتيا وه زه يي ورپوره کوم ته ځني خلاص يي.

اجمل وويل: مننه مشر لالا.

قلندر خان وويل: چيري ځې خو دلته يو څو ورځې راسره پاته سه.

اجمل وويل: يا مشر لالا هلته مي ښـار کي کارونه ډير پاته دي هغه سرته رسوم چي زه نه يم ټول نيمګړې پاته وي.

قلندر خان وويل: اڅه نو ورسه د هيلۍ د خدمت لخوا بيغمه اوسه.

بيا اجمل هيلۍ ته وويل: هيلۍ زه ځم په اونۍ کي يو وار د جمعې په ورځ راځم احوال دي اخلم همدلته در ســره پاته کيدم خو باور وکړه چي سخت مصروفيات دي.

هيلۍ وويل: يا کاکا کومه خبره نه ده تاســو ورســئ خپل کارونه مو وکړئ مشر لالا سته هغه ته بيا که کوم څه ته اړتيا وه وايم.

وروسته اجمل د ټولو څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړئ

قلنـدر خـان خپلي ميرمني تـه وويـل: هيلـه لور بوځـه خپـل اطـاق ور وښيه هر اطاق چي ددې خوښ وو ور خالي يي کړه.

ميرمني يي وويل: صحي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان میرمني هیله دننه د کور صــالون ته بوتله بیا یې وویل: دا لاندې اطـاقونه دې خوښ دي که لوړ چې ســـتا هر یو خوښ یې هغه به زه زما مړندو ته ووایم چې در خالي یې کړي.

هیلې وویل: هغه لوړ اطاقونه خالي دي؟

د قلندر خان میرمني وویل: هو هغه خالي دي هغه زما هم ستا لپاره خوښ دي ځکـه هغـه لوړ دي د کور دبـانـدي بـاغونـه او بغلتـه یې غرونه هم معلومیږي.

هیلې وویل: صحي دی خاله هغه اطاق مي خوښ دی.

د قلندر خان میرمني خپل مړور ته وویل: هغه لوړ اطاق دي صـــفا کړیدی لورې؟

مړور یې وویل: هو مور جاني صفا مي کړ.

د قلندر خان میرمني هیلې ته وویل: راځه هغه اطاق وګوره.

کله چې هیله او د قلندر خان میرمن لوړ پورته سول نو د هیلې اطاق تـه ننوتـل هیلې چې اطـاق او د اطـاق پـه کلکین کي دبـانـدي منظره ولیدل نو ډیره خوشحاله سول بیا یې وویل: واو ښومره ښکلې منظره ډیر ښایسته اطاق دی ډیر مي خوښ سو همدا صحی دی خاله جاني.

د قلندر خان میرمني وویل: بیا هم لورې که دي نسو خوښ راته وایه داسي یې وګڼه لکه خپل کور چې دي وي.

هیلې وویل: ډیره مننه خاله جاني ســمه ده که مي نســو خوښ بیا به درته ووایم.

وروســـته د قلندر خان میرمن ولاړه هیلې خپل ســـامان د بســـتې راویســتئ او په اطاق کي یې ځای پر ځای کړ بیا د ښو شــپبو لپاره پر کټ پریوتل د استراحت لپاره کله چې د هیلې سترګې پټې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو خوب کي يي وليدل چي دوه لوی سپيان پسي ځغلي دا چغې وهي چي ومي ژغورئ ومي ژغورئ، بيا يي پلار ور پسي ناره کړه چي نـه مي درتـه وويل چي مـه ځـه خو تـا نـه منل بيا چي کله خوب کي سپيان ور ورسيدل او پر دې يي حمله وکړه نو په دي وخت کي يي لويه چغه وکړه او د خوبه راکښـينسـتل شـاوخوا يي وکتل پر مخ يي خولې رايله وې بيا يي د ځان سره وخندل تر څو شـېبو وروسـته يي د اطاق دروازه خلاصه سول خدمتګارې وويل: ډوډۍ تياره ده.

هيلې وويل: سمده درځم.

تر څو شـېبو وروسـته چي کله هيله د ډوډی لپاره لاندې کښـته سـول نو وېليدل چي په صـالون کي سـترخوان اوار دی ټول ورته ناسـت دي او دې ته انتظار دي، کله چي دا سـترخوان ته ورسـيدل نو قلندر خان وويل: هيلې لورې تاسـو زموږ سـره دلته يو ځای ډوډۍ خوری او که جلا سـتـرخوان درته اوار کړې زموږ کندهاريانو همدا رواج دی چي ټول يو ځای او پر سـترخوان ډوډۍ خورو که سـتا دا زموږ رواج نه يي خوښ ميز او چوکۍ هم سـتـه تاته به پر ميز ډوډۍ در تياره کړې.

هيلې وويل: يا کاکا ماته سـتاسـو رواج ډير ښـه خوند راکوي زه هم افغانۍ يم خو دا چي بلـه ټولنـه کي اوسـيږم او هلتـه زيږيدلې يم نو ځکه څه ناڅه خپل رواجونه راڅخه پاته سوېدي.

بيا هيله د قلندر خان د يوې مړور تر څنګ کښـينسـتل او په ډوډۍ خوړولو يي شـروع وکړه تر څو شـېبو وروسـته د قلندر خان زوی سـديس خپل د ميرمني عايشـې مخته غوښـي ور واړولې هغي په کرار اواز ورته وويل: واخله ويخوره مه يي را اړوه ماته.

سديس وويل: يا يا واخله ته يي وخوره ما ډيري وخوړلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشـــې وویل: همداســـي وایي زما در پکښـــي فکر وو نه دي دي خوړلي ماته دي را ساتلي وې.

سدیس وویل: واخله نو کنه بیا خفه کیږم.

هیلې د دوی خبرې اوریدلي بیا عایشې هغه غوښي واخیستي او خپل مخته یي کښیښولي بیا یي هیله په ځنګل کرار ووهل ورته ویویل: دا وخوره.

هیلې وویل: یا مننه دا دی دلته زما غاب کي هم سته.

هیلې تر څو شېبو وروسته عایشې ته وویل: څومره وخت مو د واده کیږي؟

عایشه حیرانه سول بیا یي وویل: څه؟

هیله موسـکۍ سوه بیا یي وویل: ستا او د خاوند دي څومره وخت د واده کیږي؟

عایشې وویل: تقریباً لس کاله کیږي.

هیله حیرانه سـول بیا یي وویل: ماشـاءالله څومره ښــه تر اوســه مو مینه دا دی هم هغسي د پخوا پځیر ده داسي نه معلومیږي لکه ستاسو د واده چي لس کاله تیر سوي وي.

عایشـــه وشــرمیدل بیا یي مخ د هیلې څخه واړوئ تر ډوډۍ خوړلو وروسـته چي کله سـترخوان ټول سـو نو قلندر خان ووتی او تر یو درختي لاندي کښــینســتی هیله چي خپل اطاق ته ولاړه نو د کلکین څخه دباندي یي قلندر خان ولیدئ بیا یي قلم او کتابچه واخیستل او د قلندر خان خواته ورغله تر سـلام وروسـته یي تر څنګ کښـینسـتل ویویل: کاکا زه به په خپل کار شــروع وکړم غواړم معلومات ولیکم نو تاسـو د شـمشـیر غار په اړه معلومات راکړی او د هغه تر څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایست چي کله ځو چي شمشیر غار د دننه ووینو هلته ننداره وکړم او بیا معلومات ولیکم.

قلندر خان وویل: هیلې لوري ته زمونږ میلمنه یي الله دي تل راوله همدا ستا خپل کور دی چي هر څومره وخت تیروې مونږ خوشحاله کیږو خو لورې ستا په خاطر وایم چي ددې خطرناکي موضوع تیره سه ولي ناحقه خپل ژوند بربادوې زمونږ د کور څخه دریم کور دی د هغه کور یو ځوان هلته ماښامي مهال تللی وو خاشاک یي ټولول هلته بیریدلی وو اوس یي عصاب د لاسه ورکړیدي لیونی دی په ځنځیرانو یي تړلی دی.

بیا قلندر خان وویل: داسي ۱۲ کاله مخکي د کلي څو ځوانانو غوښتل دننه غار ته ننوځي او هلته چي ویل کیږي سره زره او خزاني دي هغه راوباسي خو کله چي دننه ورغله هلته ورک سوه څو کلونه ورک وه چي بیا یي کورنیو یو بزرګ او د خدای ولي پیر صاحب ته ډیري زارۍ او ننواتي کړې وې چي راسره ولاړ سه دننه غار ته او ددي ځوانانو معلومات وکړه راسره بیا هغه ور سره تللی وو چي تر څه تګ وروسته یي د هغو ځوانانو هډوکي پیدا کړل دې غار ته تر اوسه څوک تر ډیره ندي ورغلي.

هیلې وویل: تاسو څه فکر کوئ چي هلته به څوک وي کاکا؟

قلندر خان وویل: د اولیاؤ کرامو له قوله دا د پیریانو او جنیاتو یو لوی ښار دی ځکه د غار په شروع کي هم معلومیږي چي لوی لوی حوضونه او برجونه دي او د یو ښار په شکل معلومیږي د کندهار مشهوره پیر بابا صاحب رحمة الله علیه چي په ارغنداب ولسوالۍ کي یي مقبره ده هغه او یو مُرید ملګری یي دې غار ته څو کلونه وړاندې دننه ورغلي وه کله چي دننه ورتله نو بابا صاحب خپل ملګري ته وویل چي ګوره تر شا راپسي سه مګر چي پام دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هيڅ شـــي ته هم لاس ور نه وړې خو کله چې مخته تللي وه نو هلته د ســـرو زرو ښڅـــتې پرتې وې د بابا صـــاحب ملګري د بابا صاحب په پټه يوه ښځته را اخيستي وه تر څه مزل وروسته چې بابا صاحب خپل ملګري ته وکتل نو هغه روان وو خو سر يې نه وو بيا يې د الله جل جلاله په مرسته او خپل په کرامت د خپل ملګري سر بيرته د هغه پر تن ور کښيښوئ او سخت يې تحقير کړ.

هيلې د قلندر خان خبرې واوريدې بيا تر څه نورو خبرو وروســـته خپل اطاق ته ولاړه هلته يې د ځان سره وويل: دا څومره ناپوه خلک دي چې پر داسي خبرو باور کوي نه پوهيږم چې اوس څه وليکم که دا خبرې وليکم نو هلته به په پوهنتون کي د ټولو د پســـخند ســـم او ټوکې به راباندي شروع کړې دا کندهاريان خو هم څه وايم ټول يې پير پرست او زيارت پرست دي خير يو څه به وليکم خو دا اضـافه خبرې بـه ځني ليري کړم کـه نـه دوی خو د خندا دي تر څنګ به ما هم د خندا کړي.

هيلې په ليکلو شروع وکړه تر څو شپږو وروسته د قلندر خان ميرمن اطـاق تـه ورغلـه هيلې تـه يي وويـل: ها لورې دا انار واخله ويخوره کندهاري انار دي.

هيلې وويل: تاسو تر ما مشراني ياست دومره تکليف مکوئ؟

د قلنـدر خـان ميرمنې وويـل: موږ د ميلمـه خدمت کول د ځـان ويـاړ ګڼو او په دې سره خوشحاليږو.

هيلې وويل: خاله د انار ولي داســي کلک دي او اوس خو يي موســم هم ندی نو دا بيا څنګه پاخه سول؟

د قلندر خان ميرمنې وويل: کله چې د انارو د ختميدو وخت ســي نو بيـا زموږ نـارينـه يو څو درختې د کور لپـاره پريږدي د ژمي لپـاره موږ خو يخچالونه نلرو د ميوو لپاره بيا يې ځني خلک د خاشـو منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي ایږدي او تر خاورو لاندي یي ښـــخوي ځني یي بیا په اطاقونو کي راځړوي تر ژمي پوري بیـا یي ژمي کي خوري موږ اطـاقونو کي راځړولي دي نو ځکه داسـي کلک دي هغه چي په خاشـو کي په مځکه کي ښخیږي هغه بیا داسي وي لکه تازه چي شکیدلي وي.

هیله حیرانه سول بیا یي وویل: دا خو ډیر جالبه تخنیک دی.

تر څه باندار وروسـته د قلندر خان میرمن ولاړل هیلې انار په خوند سره وخوړل تر څو شپبو وروسته یي بیا په لیکنه پیل وکړ کله چي ماپښـین سـو نو یو کوچنی اطاق ته ورغلی ویویل: هیلې خور نیکه جان وایي راځه ځو شمشیر غار ته.

هیلې وویل: سمده ته درځه زه پسي در روانه یم.

تر څو شـپبو وروسـته چي کله هیله لاندي ور کښـته سـول نو قلندر خـان ورتـه وویـل: راځـه لورې بیـا مـازدیګر کیږي اوس بـه وختي ورسو د نږدي به یي و وینې.

هیلې وویل: سمده کاکا.

قلندر خان خپلي میرمني ته وویل: راځه ته هم راســره ولاړه ســه مرندو ته دي هم ووایه هغو به هم دیغت کړی وي.

د قلندر خان میرمني خپل مرندو ته اشاره وکړه چي راځی هغوی را رواني ســـوې بیا قلندر خـان هیلې تـه وویل: راځه لورې دوی لار لیدلې ده ما و تا به روان سو دوی به راپسي راسي.

هیلـه او قلنـدر خـان روان ســـول پر لارې قلنـدر خـان هیلې تـه خپل جایدادونه او مځکي ور ښولي معلومات یي ورکول چي تر څو شپبو وروسـته غر راورسیدی چي په بغل کي یي کوچنی لار ورختلې وه د ختلو مخکي قلندر خان یو نفر ته ور نـاره کړه ویویل: عبدالله؟

عبدالله وویل: ها ملک صاحب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان وویل: زه او دا میلمنه او کورنۍ مو دا غره ته خیږو شمشیر غار ته ستاسو کور تر غره لاندي دی بنځینوو ته دي وو ایه چي د یو څه وخت لپاره اطاقونو ته ننوځي.

عبدالله وویل: سمده ملک صاحب زه به ورته ووایم او دا میلمنه خور داسي معلومیږي لکه چي د خاریج څخه راغلې ده.

قلندر خان وویل: هو د اجمل د ملګرې لور ده د شمشیر غار لیدو ته راغلې ده.

عبدالله وویل: بیا خو نو باید زموږ میلمنه هم سي یو بنه کورنۍ چرګ لرم که زموږ سره میلمنه کیږي خو زه به یي کور کي ورته حلال کړم که نه نو بیابه یي ستاسو کورته در ولیږم.

قلندر خان وویل: یا ژوندی اوسې هر څه سته کور کي.

عبدالله وویل: یا داسي نسي کیدای تاسو غره ته وخیږئ چي راکښته کیږئ ان شاءالله چرګ به حلال او د بنځو پاک سوی وي.

قلندر خان وویل: سمده موږ به ورسو بیا ناوخته کیږي.

عبدالله وویل: پر الله مو سپارم.

قلندر خان څو شیبې انتظار وو بیا یي هیلې ته وویل: راځه لورې.

بیا ټول غره ته وختل تر څو شیبو وروسته یو دره راورسیدل په دې دره کي چي څه مخته ولاړل نو شمشیر غار راورسیدئ کله چي دننه ورغله نو د دوی په ورتګ سره ډیر شوپرکان راووتل د غاره، هیلې خپل موبایل راویستئ عکسونه یي اخیستل چي په تګ تګ کي دننه غار ته ولاړه بیا قلندر خان وویل: هیلې لورې راووځه بیرته دننه مه ځه.

هیلې وویل: سمده کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غار کي دننه تياره وه هيڅ نه معلوميدل خو په سر کي داسي څه معلوميدل چي فکر کيدی د يو ودانۍ ميلان ولاړ دي او فکر نکيږي چي دا ځای طبعي هم داسي جوړ دی، تر څو شېبو وروسته مازديگر سو قلندر خان پر خپلي کورنۍ ږغ وکړ چي نور درځئ، هغوی ټولي ولاړې سوې او د کور پر طرف روان سول کله چي تر غره کښته سول نو عبدالله ورته ولاړ وو د هيلې سره تر روغبړ وروسته يي قلندر خان ته حلال سوی چرگ ورکړ ورته ويويل: خان صاحب دا چرگ دا زموږ ميلمني خور ته ور پوخ کړه.

هيلې وويل: ولي مو ورور جانه تکليف کوئ؟

عبدالله وويل: يا خور هيڅ تکليف نه دی ميلمه د خدای رحمت دی موږ يي کورو ته راتگ يو خوشبختي گڼو.

کله چي ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو او څه مجلس وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه د قلندر خان يو مړور هم د هغي اطاقه ته ورغله تر څو شېبو پوري يي د هيلې سره بانډار وکړ بيا يي ورته وويل: سمده هيلې خور زه ځم خاوند به مي راته انتظار يي ته به هم نوره بيديږې.

هيلې وويل: هو يو څه ليکنه کوم بيا بيديږم تاسو ته ښه شپه غواړم.

بيا د قلندر خان مړور ولاړه هيله په خپل اطاق کي يوازي پاته سوه، هيله په ليکنه بوخته وه چي ددې د اطاق د کلکين پر مخامخ په درخته کي د يوې چوغکې ږغ سو د هيلې ورته فکر نه وو خو د هغي چوغکې زياتو ږغو د هيلې پام ور واړوئ کله چي هيلې هغه چوغکې ته وکتل نو هغه چوغکه هم هيلې ته گوري او نارې وهي هيله حيرانه سول چي دا مهال کله چوغکې وي چي دا چوغکه دلته نارې وهي خو وروسته يي فکر بيرته خپل ليکني ته سو خو تر څو شېبو وروسته نورې چوغکې هم هغې درختي ته راغلې او ږغونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي سول هيلې يو وار بيا درختي ته وکتل هلته يي وليدل چي پر هغه اولي چوغکې نوري چوغکې چاپيره دي د هيلې د اطـاق طرف تـه ګوري او نـاري وهي بيـا ټولي والوتلي او ولاړې هيلې هم تر څو شېبو وروسته خپل کتابچه بنده کړه او کټ ته ولاړه چي بيده سي کله چي يي سـترګي پټې سـوې نو هغه چوغکه بيا يوازې راغله او په درخته کي يي نارې کړې خو چي وېليدل هيله کلکين ته نږدې نسته نو کلکين ته نږدې کښـينسـتل او نارې يي کړې خو هيله بيده وه بيا تر څو شېبو هلته ارامه ولاړه وه بيا والوتل کله چي سهار سو هيله د اذان پر ږغ د خوبه راکښينستل چي غوږ يي ونيوئ نو دباندي د يو څـه ږغ وو کلـه چي يي کلکين کي وکتـل نو قلنـدر خـان د څاه څخـه اوبه راکښلي ميرمني يي د اوبو لوښې ورته نيولي وه ډکول يي هيلې هغو ته وکتل وروســته خپل کټ ته راغله او پريوتل تر څو شـــېبو همداســي پرته وه چي بيا رڼا ســوه او دباندي ووتل، کله چي د څاه خواته ورغله د قلندر خان ميرمني د اوبو لوښى ورته ونيوئ ويويل: واخله لورې په دې اوبو اودس وکړه.

هيلې لوښى واخيستى او د تشناب په طرف ولاړه تر اودس او لمانځه وروســته چي کله دباندي ووتل نو وېليدل چي ټول د ســهار چايو ته ناست وه چاى يي خوړلې هيله يي هم تر څنګ کښينستل قلندر خان وويل: څنګه سو هيلې لورې شپه دي پخير سوه؟

هيلې وويل: هو کاکا پخير سوه پر تاسو هم پخير سوه؟

قلندر خان وويل: هو الحمدالله پخير سوه.

هيلې تر چايو خوړلو وروســته خپل کتابچه واخيســتل او ليکنه يي شــروع کړه بيا د کور څخه دباندي د قلندر خان د يو زوى ســره ولاړل او د کليوالو سره يي خبرې اترې وکړې د هغو څخه به يي د شمشير غار په اړه معلومات پوښتل کليوالو به معلومات ورکول او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به هیلې لیکل کله چي ماښام سو هیلې خپل لیکنې اصلاح کولې چي یو وار بیا د تیري ورځې د چوغکې ږغ ســو خو د هیلې ورته فکر نســو بیا تر څو شــېبو وروســته هغه چوغکه د هیلې د اطاق کلکین تـه راغلـه او نـارې یې کړې د هغـه د ږغ پـه اوریـدو هیلـه حیرانـه ســول بیـا یې په حیرانتیـا د هغـه چوغکې خواته وکتل هغه چوغکه هیلې تـه ګورې او نـارې وهي خو کلـه چي یې ســترګې د هیلې د سترګو سره برابرې سولې نو نارې وهل یې پرېښول او بیا تر څو شېبو وروسته والوتل هیله ولاړه سوه او پسي وېکتل چي هغه چیري ولاړه کله چي یې هغه ولیدل نو هغه د شــمشــیر غار خواته روانـه وه هیلې هغې چوغکې تـه کتـل چي یو دم یې د اطـاق دروازه خلاصــه سـول هیله په دې سـره سـخته وبیریدل خو چي شـا ته یې وکتل عایشه وه عایشه هم حیرانه سول چي هیله ولي وبیریدل بیا یې ورته وویل: څه خبره ده هیلې خور؟

هیلې وویل: هیڅ نه.

عایشې وویل: نو بیا ولي وبیریدې؟

هیلې وویل: هغه عایشــې! د تیري ورځې راهیســي دلته یو چوغکه راسي ماته ګوري او ناري وهي مخکي هلته په درخته کي کښېنستل خو نن دلته کلکین ته راغله ماته یې کتل او نارې یې وهلې.

عایشــې وویل: دلته باغونه او مځکي دي شـاید د هغو څخه را الوتـي وي دا خو ښـار نه دی صـحرا ده مرغان او الوتونکي ډیر لري خو بیا هم که هر وخت بیریدې ماته وایه زه درته راځم که سـتا خوښــه وي زه به همدلته در سره بیدیږم.

هیلې وویل: ښــه خبره ده همدلته بیدیږه خو زه د شــپې تر ناوخته ناســته یم ته به راســره بدخابه ســې او ســتا خاوند به اجازه هم نه درکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشې وویل: یا خور کومه خبره نه ده زه در سره بیدیږم خاوند مي هیڅ نه وایي.

هیلې وویل: سمده.

بیا عایشـــې خپل بیســـتره راوړه او لاندي یې هواره کړه هیلې ورته وویل: پر کټ پریوزه زه به لاندي بیده سم.

عـایشـــــې وویـل: یـا مـاتـه پر کټ خوب نـه راځي زه همـدلتـه لانـدي بیدیږم.

بیا تر څه باندار وروســته هیله او عایشــه بیدې ســوې تر څو شــپېو وروسته بیا هغه چوغکه راغله خو چي وېلیدل هیله بیده ده نو نارې یې ونه وهلې تر څو شــپېو یې هیلې ته کتل بیا یې د عایشـــې خواته وکتل او د ځان سره یې کرار ناره وکړه بیا والوتل.

سـهار تر ناشتې خوړلو وروسته د کور په غولې کي قلندر خان خپل یو زوی تـه چي مختـه یې ناســـت وو نصـــیحت کاوه ورتـه ویویل: داغسي لټ عادت سوې کار نکوې ټوله ورځ ته یې همدا فیسبوک او ګیمونه دي چي ګورې یې.

تر څه نور نصــیحت وروســـته قلندر خان څادر پر اوږه واچوئ او دبـانـدي ووتـئ هیلـه د قلـنـدر خـان د زوی محمود خواتـه ورغلـه ورتـه ویویل: کاکا ولي داسي دردیدلی وو درته؟

محمود وویـل: هر کلـه چي مي وویني همـدا خبرې راتـه کوي اوس یې ددي کوره زړه رامـات کړیـدی چي نور ددي کوره لیري ولاړ سم.

هیلې وویـل: لیونیـه د هیڅ یو پلار پر زوی بـد الفـاظ نـه دي فیرزو هغه خو ســتا لپاره وایي نیټ کتل او ګیم کول یو داســي مصــروفیت دی چي کلـه څوک پـه معتـاد ســـــي نو هر څـه ورڅخـه واخلي یعني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروبار یي ځني پاته یي د کورنۍ سـره ناسـته ولاړه ځني پاته یي رواني حالت ته ځوک بیایي په ژور خپګان یي اخته کوي داسـي په سل هاوه نور تاوانونه لري.

محمود وویل: هیلې خور کار په پیسـو کیږي زه چي بابا ته وایم چي پیسـې راکړه خو دی یي نه راکوي هلته بیا راته وایي چي لټ یي کار نکوې زه کار په څه شي وکړم؟

هیلې وویل: د کار لپاره پیسـو ته نه بلکي تجربې ته اړتیا ده چي تجربه ولرې هر ځوک به پیسې په زاریو درکوي کاکا جان پوهیږي چي تاسـو په کوم کار کي تجربه نلرئ نو ځکه پیسي نه درکوي ته په یو کار کي تجربه تر لاسه کړه که کاکا جان پیسي نه در کړې زه یي درکوم سـتا په ملګرو کي به داسـي ځوک وي چي کاروبار کوي د هغو سره په کاروبارې ځای کي ناسته ولاړه کوه یا ور سره منشي سه چي هر کله دي کار ور څخه زده کړ بیا خپل کار جوړ کړه.

محمود وویل: سمده هیلې خور همداسي به وکړم.

هیلې محمود ته تر خبرو وروسـته یو وار بیا خپل کتابچه خلاصـه کړل په لیکنې یي شـروع وکړه تر غرمې پوري یي لیکنه کول چي بیا وروسـته د ډوډۍ وخت سـو تر ډوډۍ خوړلو وروسـته چي کله خپل اطاق ته ولاړه نو پر کټ داسي پریوتل چي مخ یي د کټ خواته وو او شـا یي د اطاق د چت خواته وه تر ځو شـېبو پورې همداسـې پرته وه چي بیا یي ناڅاپه پر شا باندي څادر واچول سو، په دې سره هیله سـخته وبیریدل او ولاړه سـوه شـاوخوا یي وکتل خو اطاق کي ځوک نـه وه دروازه هم تړلې وه.... بیـا هیلې پـه تـالار کي ګډونوالو ته وویل: ما فکر کوئ چي خوب مي لیدئ او شـاید د بیدیدو مخکي مـا خپله دا څادر پر ځان اچولئ وي خو زما فکر غلط وو هغه په دا ورځ زما اطاق ته راغلی وو د حیاء په سبب یي پر ما څادر واچوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو ما په بد حالت کي ونه ويني...، هيله بيا تر مازديګره په ليکنه مصروفه سوه کله چي د مازديګر لمونځ وسو قلندر خان د جماعته څخه راغلی نو هيله يي څنګته ورغله او په باندار يي شروع وکړه قلندر خان وويل: لورې زموږ په ميلمستيا کي خو به څه کمی نه وي؟

هيله موسکۍ سوه بيا يي وويل: يا کاکا تر کور دلته زيات خورم او ځيبنم هيڅ مشکل نلرم اوس خو دا فکر کوم چي هيڅ ددې ځايه ولاړه نسم.

قلندر خان وخندل بيا يي وويل: نوشجان دي سه لورې ستا خپل کور دی چي هر څه ته دې اړتيا کيږي زما ميرمني يا هم مږندو ته مي وايه او که د بازار خواته دې څه ته ضرورت وي ماته وايه که دې څه ته ضرورت وو او که ماته دې ونه ويل نو په هغه ورځ به سخت درڅخه خفه سم.

هيلې وويل: يا کاکا څه ته ضرورت نلرم هر څه خو همدلته سته زما بيله ويلو تاسو خاله جاني او عايشې خور او د کورنۍ نورو غړو راکړيدي زه به مو دا احسان هيڅکله هير نکړم.

قلندر خان وويل: ته زموږ مينې ته احسان وايي بيا داسي خبره ونکړې موږ پر تا هيڅ احسان نه دی کړی ته لکه زموږ لور داسي يي او د لور سره مينه احسان ندی.

هيلې وويل: مننه کاکا الله دی ستاسو غم نه راکوي.

کله چي ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه تر څو شيبو وروسته عايشه هم اطاق ته ورغله تر څه باندار وروسته عايشه بيده سول هيله تر څو شيبو پورې په ليکنه مصروفه وه بيا بېده سول د سهار وخت وو اذان ته يو ساعت وخت پاته وو چي د هيلې تر غوږو د شيپلۍ ږغ سو هيله سره وښوريدل بيا يي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه ډکې سترګې خلاصې کړې شاوخوا يي وکتل بيا يي سترګې پټې کړې خو د شپېلۍ ږغ يي بيا تر غوږ سو په دې سره يي سترګې خلاصې کړې حيران حيران يي وکتل بيا ولاړه سوه اول يي اطاق کي شاوخوا وکتل بيا يي د کلکين خواته وکتل ږغ د کلکين د خوا څخه راتلی نو ځکه هيله د کلکين خواته ورغله چي ووينې چي په دا سهار وختي څوک شپېلۍ ږغوي کله چي د کلکين خواته ورغله په کلاء کي يي وکتل څوک نه معلوميدی بيا يي د کلاء څخه دباندي وکتل هلته هم څوک نه وو خو کله چي بيرته د کټ خواته راتله نو د شمشير غار پر غره يي يو څوک وليدئ چي پر يو ډبره ناست دی شپېلۍ يي په لاس کي ده او ږغوي يي شاوخوا ته يي پسونه او ميږې ګرځي هيله ډيره حيرانه سوه بيا يي د ځان سره وويل: دا ليونی وګوره چي په دا سهار وختي شپېلۍ ږغوي.

وروسته هيله خپل کټ ته ولاړه او بيده سوه کله چي سهار سو او هيله د خوبه راکښېنستل نو د هغه شپېلۍ ولا د ليدو لپاره کلکين ته ولاړه خو کله چي يي د غره خواته وکتل نو هلته هيڅوک نه وه، سبا شپه پر هغه وخت بيا د شپېلۍ ږغ سو هيله بيده وه بيا يي په حيرانتيا سترګې خلاصې کړې او شپېلۍ ته يي غوږ ونيوئ بيا ولاړه سوه او د کلکين خواته ولاړه چي ګورې د تيري شپې پر ځای بيا هغه نفر ناست دی او شپېلۍ ږغوي هيلې څو شپې د هغه شپېلۍ ته غوږ ونيوئ ډير خوند يي تري واخيستئ او نرم نرم موسکا به يي هم کوله تر څو شپېو وروسته قلندر خان راکښېنستئ د اودس د کولو لپاره دباندي ووتئ کله چي يي اوبه د څاه څخه راکښلي نو يو دم يي هيلې ته پام سو چي د شمشير غره خواته ګورې او موسکۍ ده. قلندر خان ډير حيران سو خو وروسته په اوبو راکښلو مصروفه سو بيا کله چي د جماعت د لمونځ څخه کور ته راغلی نو اول يي د هيلې د کلکين طرف ته وکتل خو هيله نه وه کله چي د ميرمني تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګ کښېنستئ نو هغې ورته وويل: داسې خفه راته معلومېږې خيريت خو به وي؟

قلندر خان په حيرانتيا او فکر کي وويل: سهار چي اوداسه ته راکښېنستم غوښتل مي چي د ځاه څخه اوبه راوکاږم چي د هيلې لور پر اطاق مي سترګې ولګيدې چي د شمشير غره طرف ته ګورې خاندې نه پوهيږم چي څه پېښه وه.

ميرمني يي وويل: شايد په فکر کي يي بل څه وه پر هغه يي خندل کتل يي صرف د غره خواته.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم نو په دومره وختې کي څوک فکرونه کوي؟

ميرمني يي وويل: شايد د کورنۍ سره يي خبرې کړې وي دوی خو وايي چي د هيلې د اوسيدو د ځای او زموږ د وختو ډير فرق دی شايد کورنۍ يي پر همدې وخت زنګ ور ته راوهلی وي.

قلندر خان وويل: شايد.

تر ناشتې خوړلو وروسته هيله د کلاء څخه ووتل د شمشير غره طرف ته ولاړه کله چي هلته ورسيده د غره لاندې يو ځوان شپون ته يي تر روغبړ وروسته وويل: دا سهار وختې دا شپېلۍ ته ږغوې؟

شپون وويل: يا خور.

هيلې وويل: ولي پر هغه ډبره چي ناست يي او دا پسونه هم درته ګرځي شاوخوا کي ته يي زه خبره يم.

شپون چي کله د هيلې ور ښول سوي ځای ته وکتل بيا يي وويل: ليونی سوی خو به نه يم چي هلته د شپي راسم ته نه يي خبره چي دا غر د شپې ټول د پيريانو په کنټرول کي وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله موســـکۍ ســـوه شـــپون حیران ســـو بیا یي وویل: تاته دا ټوکي معلومیږي؟

هیلې وویل: یا ولي به ټوکي راته معلومیږي همداسي به وي.

کله چي شپه سوه او د شپېلۍ ږغیدو ته څه وخت پاته و هیلې سترګې خلاصې کړې همداسي پرته وه چي تر څو شېبو وروسته د شپېلۍ ږغ پیل ســـو کله چي هیله د کلکین خواته ورغله نو وېلیدل چي بیا هغه نفر ناست دی او شپېلۍ ږغوي.

هیله د اطاق څخه په پټه ووتل او هغه ځای ته د ورتلو په نیت روانه سول د کلاء دروازه یي کرار خلاصه کړل چي څوک خبر نسي بیا تر دروازه ووتل هیله کرار کرار د غره پر طرف روانه وه چي تر څو شېبو وروسته یي یو دم پر اوږه د یو چا لاس ونیول سو دومره ټینګ چي هیله یي د تلو څخه منعه کړل د هیلې بدن په ریږدیدو سو شاته یي نسوای کتلای خو بیا چي کله هغه لاس ولا ځانته وګرځول نو هیلې ولیدل چي قلندر خان دی.

قلندر خان په درد سره ورته وویل: چیري روانه یي؟

هیله ورڅخه وبیریدل چي راباندي غوســـه نســـي نو ځکه یي ځان داســـي کړ چي د خوبه ده بیا یي د خوب په ږغ وویل: څه دي کاکا خیر دی ولي په دا شپه ګرځي؟

قلندر خان پوه سو چي هیله د خوبه ولاړه سویده بیا یي ورته وویل: راځه لورې کورته دلته څوک د شپي دباندي نه وځي.

هیلې ژبه په غاښـــو کي ونیول موســـکۍ ســـوه بیا د قلندر خان ســـره روانه سول قلندر خان هیله تر لاس نیولي وه خپل اطاق ته یي بوتله کله چي یي پر کټ پرې ایستل بیا ځني ووتئ کله چي ســـهار ســـو د کورنۍ ټول غړې ناســـت وه چي قلندر خان په غوســـه عایشـــې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل: بې عقلي ته ددې ســـره د څه لپاره بيديږې که ما نه واى راګرځولې خداى نکړه لويه پيښه به سوې واى.

هيلې وويل: ددې هيڅ غلطي نه ده کاکا زه کله کله د شــپې په خوب کي ولاړيږم همدا مريضي د ډيره وخت لرم.

قلندر خان مخ ځني واړوئ څه يي ونه ويل بيا هيلې ورته وويل: کاکا تاسو خفه سولاست؟

قلندر خان تر ځو شيبو وروسته وويل: لورې ستا د ساتنې مسؤليت پر ما د خپل لور او کورنۍ د غړو هم زيات دى خداى نکړه که په تا څه وســـي نو زموږ کندهاريانو نوم به بد ســـي چي کندهاريان د ميلمنو په ساتنه کي کمزوري دي خلک به ډير بد راباندي ووايي.

هيلې وويل: يا کاکا الله دي داسي نکوي ستاسو په ميلمستيا کي د هيڅ شي کمى نسته.

قلندر خان وروســـته تر دې د کلاء دروازه قلفول تر ځو هيله بيا د خوبه ولاړه نســـې تر قلف وروســته به قلندر خان هم په ژور خوب بيده کيدئ يوه ورځ هيلې عايشــې ته وويل: عايشــې زه تا د يو رازه خبروم خو قسم وکړه چي بل څوک به نه خبروې.

عايشــې ور سره قسم وکړ بيا هيلې وويل: دا څو ورځې کيږي چي هلته پر شمشير غره يو څوک ناست وي او شپيلۍ ږغوي په هغه ورځ چي زه وتلې وم زه د خوبه نه وم په هوښ کي وم ما غوښتل د هغه شپيلۍ ږغونکي شپون سره ووينم.

عايشه حيرانه سول بيا يي وويل: سبحان الله ته څومره ليونۍ يي داسي خطرناک کار څوک کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: هیڅ خطرناکه نه دی ما غوښتل د هغه نفر څخه معلومات راټول کړم ځکه زه د شمشیر غار د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې یم.

عایشې وویل: ټول کلی پاته سو ته په نیمه شپه د هغه نابلده او نا اشنا کس لیدو ته تلې د کلیوالو ولي معلومات نه غواړې؟

هیلۍ وویل: هغه نفر د نورو څخه جلا دی ځکه کلیوال د نورو د خولو او اوازو څخه خبر دي شاید هغه نفر ډیر معلومات ولرې ځکه کلیوال حقیقت ته د ورځې ګوري خو هغه نفر د شپې ورته ګوري د شپې حقیقت باید وڅیړل سې چي ربښتیا څه دي.

عایشې وویل: نو دا هر څه ته ماته ولي وایي؟

هیلۍ وویل: ته خو خبره یي چي کاکا د کلاء دروازه د شپې قلفوي او زه غواړم هغه نفر ته ځان ورسوم او معلومات ځني واخلم کاکا ته که ووایم هغه به راباندي غوسه سي او اجازه به هم رانکړي زه غواړم چي ته د کاکا څخه د کلاء کیلۍ راواخلې.

عایشې وویل: ته پوهیږې چي دا ته څه وایي که راخبر سي نو بیا دي مي خدای ساتنه کوي زه هیڅکله داسي نکوم.

هیلۍ وویل: هیله کوم عایشې خور زما لپاره دا کار وکړه.

عایشې وویل: هیلې ستا لپاره یي کوم خو زه د خسر جانه سخته بیریږم که هغه خبر سي نو سخته به شرمینده سم.

هیلۍ وویل: نه خبریږي صرف نیم نیم ساعت ځم د اذان تر مخه راځم.

عایشې وویل: دومره ناوخته د کوره وتل ښه نه وي هیلې خور خدای نکړه هغه نفر خطرناک نه وي زیان به یي در رسولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ وويل: د عبدالله ورور کور ور نږدې دی که څه خطر وو هغه ته نارې ور وهم زه خو فکر کوم شايد د هغه دوست وي.

عايشـــې وويل: ســمده درته را اخلم يي خو پر خپل وعده ودرېږه د اذان تر مخه بيا راځه.

هيلۍ وعده ور سـره وکړه کله چي ماښـام سـو عايشـې د قلندر خان څخه کيلۍ پټې کړې او هيلۍ ته يي راوړې کله چي د شپېلۍ ږغ سو نو هيله ولاړه ســوه تر کلکين يي دباندي وکتل ګورې هغه شــپېلۍ ږغونکی ناست دی شپېلۍ ږغوي هيلۍ ژر ژر ځان سره تيار کړ بيا پټه د کلاء څخه ووتل او د غره پر طرف ور روانه ســول کله چي تر څه تګ وروسته غره ته ورسيدل بيا د شمشير غار ته نږدې پر لويه ډبره ناســـت د هغه نفر خواته ور روانه ســـول د هغه نفر په شـاوخوا کي پسـونه ګرځېدل خو کله چي هيله ور ورسـيدل نو ټولو پســو خوراک پريښــوئ هيلۍ ته يي کتل د هغه نفر هيلۍ ته شــا وه هيله چي کله ور ورسيدل نو هغه ته يي سلام ووايه، هغه د سلام په اوريدو شپېلۍ ږغول ودرول بيا يي د هيلۍ خواته مخ واړوئ د هغي په ليدو د ځايه ولاړ سو په موسکا يي وويل: وعليکم السلام.

کله چي هيلۍ هغه وليدئ حيرانه سـول ځکه هغه يو شـل کلن ځوان وو او دې فکر کړئ وو چي دا به پوخ عمره سړی وي هيلۍ وويل: د څو ورځو راهيسـي ستا دا شـپېلۍ اورم چي ږغوې يي چي رښـتيا سي دا څو ورځې کيږي چي ستا پر دې شپېلۍ د خوبه راکښينم.

هغه نفر وويل: ښه ډير وبخښه زه نه پوهيدم چي زما شپېلۍ به تاسو ته هلته در رسيږي او تاسو به د خوبه په راکښينې.

هيلۍ وويل: نه کومه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلې وویل: زما نوم هیله ده د خاریج ځخه راغلې یم غواړم پر دې شمشیر غار معلومات ولیکم ځکه پوهنتون کې یې پایلیک پر راکړیدئ.

هغه نفر وویل: خبر یم.

هیلې وویل: څه؟

هغه نفر په وارخطایی وویل: مطلب مې د دا کلي خلکو سره ویل چې داسې انجلۍ راغلې ده غواړې پر دې شمشیر غار لیکنه وکړې.

هیلې وویل: هو همداسې ده او تاسو به هم په دې برخه کې کمک را سره کوئ.

هغه نفر وویل: سمده ولې نه.

هیلې په موسکا وویل: تاسو یو څه وارخطا راته معلومیږی.

هغه نفر هم موسکی سو بیا یې وویل: وارخطاء به څنګه نسم ځکه ټول خلک د شپې دلته نه راځي بیریږي خو ته راغلې نو وارخطا خو باید سم چې داسې نه پیری یې.

هیله موسکۍ سوه بیا یې وویل: هو همداسې یې وګڼه چې پیری یم خو ته بیغمه اوسه په تا کار نلرم.

هغه نفر هم موسکی سو بیا یې وویل: ځه مننه چې په ما کار نلرې.

هیلې وویل: ستا نوم څه دی او ولې دومره ناوخته د شپې راوځئ بیریږئ نه؟

هغه نفر وویل: زما نوم عثیم دی د ورځې لمر توند سې د پسونو ګرځول پکښې سخت وي نو ځکه یې د شپې په اخیره کې راباسم.

عثیم چې کله د پسو خبره وکړه نو بیا یې خپلو پسو ته پام سو چې هغو هیلې ته حیران حیران کتل خو چې کله عثیم هغو ته وکتل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی يي ورته ګونجې کړ نو ټولو بيا په خپل خوراک پيل وکړ او د هيلې څخه يي خپل نظر واړوئ، بيا هيلې وويل: ماشاءالله ښايسته نوم دی نو عثيم صاحبه ماته به معلومات راکړې او ته پوهيږې دا کيلې ويني دا مي را غلا کړيده او دلته راغلې يم اوس که ته معلومات رانکړې نو دا هر څه به بې فايدې سي.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: سمده زه همکارې در سره کوم.

وروسته هيلې د عثيم څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړه کلاء ته پټه ننوتل دروازه يي کلف کړل بيا يي کيلی د قلندر خان سرته وزړولې او دا خپل اطاق ته ولاړه، کله چي اطاق ته ولاړه نو عايشه هم ويښه سوې وه ددې په ليدو ډيره خوشحاله سول چي پر وخت راغله بيا يي ورته وويل: څنګه سو د هغه نفر سره دي وليدل؟

هيلې وويل: هو ومي ليدل او وعده يي هم وکړه چي معلومات به راکوي.

عايشې وويل: کيلی دي څه کړه؟

هيلې وويل: د کاکا سرته مي پر هغه لرګي وزړول.

عايشې وويل: ډير ښه.

بيا عايشې وويل: د سهار وخت داخل دی ته دې لمونځ وکه بيا بيده سه بدخابه به يي.

هيلې وويل: سمده.

وروسته تر لمانځه هيله بيده سوه او تر يونيم ساعت وروسته بيرته د لمر د تيزو وړانګو په سبب راکښينستل او د اطاق څخه دباندي ووتل کله چي د اطاق څخه ووتل نو د قلندر خان زوی او ميرمني يي خبرې سره کولې چي ميرمني يي وويل: يا يا ما به نن بيايي بازار ته که نه زه خبرې نه در سره کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند يي وويل: خو بابا مو نه پرېږدي زه څه وکم؟

ميرمني يي وويل: چي هر څه وي خو ما به نن بيايي بازار ته.

خاوند يي وويل: افففف خدايه څه وکم؟

بيا يي وويل: سـمده ته هم راځه زه يوازي نسم ورته ويلای ته مخ داسي ونيسه لکه مريضه چي يي زه به ورته ووايم چي ډاکټر ته يي بيايم.

ميرمني يي وويل: سمده خو داسي نه ماته خندا راسي.

هيله د دوی دوو په خبرو ډيره خنديدل

خاوند يي وويل: کـه داســـي دې وکړه هم بـه يي وهلی يم او هم به اجازه رانکړې.

ميرمني يي وويل: سمده نه خاندم.

بيـا دواړه قلنـدر خـان تـه ورغلـل زوی يي ووبـل: بـابـا بلقيس دا څو ورځې کيږي سـخته مريضـه ده که ستا اجازه وي زه به يي ډاکټر ته بوځم.

قلندر خان بلقيس ته وکتل بيا يي زوی ته وويل: نو تا مخکي ولي نه ويل؟

زوی يي وويل: هغه بابا ما زړه نسوای کولای چي تاته ووايم.

قلندر خان هغو ته تر څو شيبو کتلو وروسته وويل: سمده ورسئ.

هغوی ډير خوشحاله سول بيا قلندر خان ورته وويل: پيسې در سره سته که يي درکم؟

زوی يي وويل: يا راسره سته بابا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان جیب ته لاس کړ څو پیسـې یي را وکښـې ور یي کړې ورته ویویل: ها دا هم واخله شاید ورته ضرورت دي سي.

هغوی چي پیسـي واخیسـتې نو د تیاري نیولو لپاره بیا ولاړل خپل اطاق ته د هغو تر تلو وروسته فوراً هیله د قلندر خان خواته ورغلل قلندر خان د زوی او مړور د تګ وروسـته هغو ته په لیدو وخندل هیله هم موسکۍ سوه بیا یي وویل: کاکا جانه ولي مو وخندل؟

قلندر خان وویل: مور او پلار که هر څومره ناپوه یي خو د اولاد په هر حرکت پوهیږي ما به هم چي کله ځوان وم پلار ته بهانې کولي چي کله مي میرمن بازار ته د سودا او یا تفریح لپاره بیول نن یي دا دی زما زوی ماته کوي دی فکر کوي چي پلار مي نه پوهیږي.

هیلې تر موسکا وروسته وویل: کاکا تاسو هغوی ولي مجبوره کوئ چي درواغ درته ووایي ولي ښـځو باندي دومره بندیزونه لګوئ ایا ښځه انسانه نه ده؟ که ځنګه؟ ولي هغه د نارینه پځیر په پښتنې ټولنه کي آزاده نسې ګرځیدلای؟

قلندر خان تر سـاه اخیسـتو وروسـته وویل: لورې! د لندن ملیکه څه نومیږي زما څخه یي نوم هیر دی؟

هیلې وویل: ملېکه الېزابیته نومیږي.

قلندر خان وویل: آیا هغه کله یوازي او آزاده دباندي راوتلې ده؟ یا د نورو ریس جمهورانو یـا بـاچـاهـانو لونې او میرمني دبـانـدي یوازې راوتلي دي بیله ساتونکو؟

هیلې وویل: نه کاکا.

قلندر خان وویل: ولي هغه آزادې او یوازي نه راوځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: ځکه چي هغه په ټولنه کي یو خاص شخصیتونه دي د هغو مقام تر عامو خلکو لوړ دی چي هغوی ته څوک تاوان ور ونه رسوي نو ځکه ساتونکي ور سره وي.

قلندر خان وویل: موږ هر یوه پښتانه ته لونې،خویندې، میرمنې همداسي حیثیت لري لکه یو ملېکه او شهزادګۍ نو ځکه د ساتونکو پڅیر د هغو ساتنه کوو موږ پښتانه یو متل هم لرو چي مال تر سر قربان او سر تر ناموس موږ ته تر خپل سر هم د خپلي لور، خور او میرمني عزت ارزښت لري دا چي خلک تبلیغات راپسي کوي چي پښتانه د ښځو قدر نلري هغوی اصل کي دا غواړي چي زموږ ښځې دي هم داسي بې ارزښته سي لکه دوی چي خپلي ښځې بې ارزښته کړېدي امریکا او نورو خاریجې هیوادو کي آزادي ورکول سوېده خو ته به تر ما ښه خبره یي چي هلته هره ورځ پر څومره زیاتو انجونو زور زیاتۍ کیږي څومره بده رویه ور سره کیږي آیا دا د ښځو حقوق دي؟

بیا قلندر خان وویل: دوی وای مسلمانان په خاصه توګه پښتانه ښځو ته د کار کولو اجازه نه ورکوي دا د ښځو سره ظلم دی آیا دا ظلم دی چي موږ مسلمانان او پښتانه نارینه پر ځان یخ، ګرمي، غم، درد، ستونزې مشکلات تیروو کار کوو پیسي ګټو دوی ته ډوډۍ او د ژوند اسانتیاوي برابروو آیا دا ظلم دی چي موږ یي پر دوی کوو؟ که یي د ځان سره یخ،لمر، غم، ستونزو او مشکلاتو او سختو کارو ته د دوی پڅیر د ځان سره ودروو بیا خو نو دا د ښځو حق سو دوی مهربانه دي چي دا حق یي ورکړیدی خو موږ چي هوسا، آرامي د هره درده او ستونزې لیري مو پر کور کښینولي دي هره غوښتنه مو ور پوره کړیده ظالمان بلل کیږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان تر خبرو وروســـته هيلې وويل: رښـــتيا هم کاکا ډيرې ښــايســته او د قناعت وړ خبرې مو وکړې همداســي ده مور. د ليري ځايه فيصله کول چې کندهاريان يا پښتانه داسي دي و هاسي دي خو زمونږ تصور او حقيقت ډير فرق سره لري.

هيله تر څه خبرو وروسته د قلندر خان ميرمني ته ورغله چي پر بام يي خواره ولني پاکول د قلندر خان ميرمني هيلې ته وويل: څنګه دی لوري يو څه سات دی تير دی دلته خدای نکړه دېغت ونکړې؟

هيلې وويل: يا خاله ډير سات مي تير دی.

د قلندر خان ميرمني وويل: څنګه سو لورې هغه خط دي وليکی؟

هيلې وويل: کوم خط خاله؟

د قلندر خان ميرمني وويل: ولي هغه تا چي ويل زه پسي راغلې يم.

هيلې وويل: ښه ښه هغه ښيي بس په اخته يم وبه يي ليکم هغه شپانه به معلومات راکړې؟

هيلې ددې خبرې په اوريدو ټکان وخوړی چي دا خبره مي څنګه تر خوله ووتل.

د قلندر خان ميرمني په حيرانتيا وويل: کوم شپانه؟

هيلې فکر وکړ بيا يي وويل: هغه کله چي غرمه زه د کليوالو ســـره ليدو ته ولاړه ســـم هلته پر هغه غره باندي يو هلک دی پســـونه ور سره يي هغه ويل زه معلومات درکوم.

د قلندر خاني ميرمني د غره خواته وکتل بيا يي د غره خواته اشــاره ورته وکړه ويويل: دا غر يادوې؟

هيلې وويل: هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان میرمني وویل: هلته خو ما تر اوسه کوم شپانه نه دی لیدلی او نه هم کوم شپانه هلته ځي ځکه وچ غر دی واښه نسته ورباندي.

هیله حیرانه سول چي دا څه وایي خو وروسته یي فکر وکړ چي عثیم خو د سهار مخکي هلته پسونه پیایي او دوی په دي وخت کي بیده وي نو ځکه یي نه ویني.

کله چي شپه نیمایي ته ورسیدل او ټول په خواړه خوب بیده سول نو هیلې و عایشې ته وویل: هله عایشې ورسه نو کیلې راوړه.

عایشې د قلندر خان د سر څخه هغه کیلې راوړل او هیلې ته یي ورکړه بیا یي ورته د ژر راتګ وویل هیلې هم وعده وکړه چي ژر به راځي. هیلې دروازه خلاصه کړل او د غره پر طرف ولاړه کله چي غره ته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار ناست وو تر سلام او روغبړ وروسته عثیم وویل: اماده یي د معلومات لپاره؟

هیلې وویل: هو.

عثیم وویل: درځه دننه ورځو.

هیلې په حیرانتیا وویل: دننه؟

عثیم وویل: هو درځه چي زه در سره یم د مړه ماره مه بیریږه.

هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: د مړه ماره نو څوک بیریږي؟

عثیم په موسکا وویل: دا زموږ کندهاریانو یو ټوکه ده چي د متل پځیر یي استعمالوو.

هیلې وویل: تاسو کندهاریان خو هم.

بیا دواړه د شمشیر غار پر طرف روان سول پر لاري عثیم وویل: هیلې کله چي ته د هوایي میدان څخه تر عینو میني پوري بیا د عینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میني ښځه تر دې ځایه پوري او دلته په ځو ورځو اوسیدو کي آیا تا د یو چا ســـره بې ادبي زیات معاف یو هلک ولیدی یا دي یو ځوک پر بچه بازۍ ولیدی؟

هیلې وویل: یا ولي؟

عثیم د هیلې خواته مخ واړوی بیا یي په زهیره وویل: نو بیا تا ولي موږ کندهاریانو ته د بچه بازه نوم استعمال کړ؟

هیله حیرانه ســول چي په دي عثیم ځنګه خبر ســو چي دې او مور کندهاریان په بچه بازه یاد کړې وه بیا یي وویل: ته ځنګه خبر سوې په دي؟

عثیم هم حیران ســو خو بیا یي وویل: تا نه یادوم البته دا ځني خلک موږ کندهاریان د بچه بازه په نوم یادوي ته پوهیږې هیلې ته دلته نه یي زیږیدلې اول چي دلتــه رالې لهجــه دي یو ډول وه خو تر ځو ورځو اوسیدو وروسته دي لهجه زموږ کندهاریانو پڅیر سول تا چي یو نابلده ځوک ووینې هغه به حتمي وایي چي ته همدلته زیږیدلې یي کندهارۍ یي ولي چي ســتا لهجه کندهارۍ ده کندهار ته هم داســـي مهاجر راغلي دي چي زیږیدلې به بل ځای یي خو اوســـیږي به په کندهار کي یا بـه د بل ځای یي کندهارۍ لهجه به یي زده کړې وي هغوی چي اوس هره بده پیښــه کړي نوم د کندهار پري بد سو ځکه لهجه یي کندهارۍ ده بل دا چي ښه او بد هر ځای سته زه دا نه وایم چي ټول کندهاریان نو ملایکې دي یا ټول بد دي خو زموږ زړه درد وکړي چي کوم کار چي موږ کړی ندی او نوم مو هســـي بدنام دی هغه هم یوازي بد کس نه یادیږي بلکي ټول کندهار یادیږي.....

هیلې وویل: صـــحي دی بابا اول ما هم دا فکر کوی چي کندهاریان ځومره وحشیان دي خو چي د نږدې مي ولیدل پوه سوم چي هغه هر څه صرف اوازې وې چي د کندهاریانو په هکله ویل کیدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم وویل: خیر پرېږده یي راځه دننه زه به یواري په دا لرګي اور بل کړم تر څو رڼا جوړه سي.

عثیم په لرګي اور بل کړ بیا دواړه دننه شمشیر غار ته ورغله عثیم د شمشیر غار دننه به اور یوې خوا و بلي خواته کوی او هغه ځایونه به یي هیلې ته تشریح کول عثیم و هیلې ته ډیر معلومات ورکړل نور هم مخته تلې خو هیلې وویل: د نن لپاره همدومره بس دی ځکه سهار کیدو ته لږ وخت پاته دی هلته به عایشه خور راته منتظره وي کاکا هم نن سبا وختي راکښیني.

عثیم وویل: سمده چي ستا خوښه یي درځه ته تر مخه سه داسي نه پیرئ دي راڅخه یوسي.

هیلې په موسکا وویل: زه د پیري څخه نه بیریږم هغه هغه څوک بیریږي چي په کوچنیوالي یي انا د پیریانو کیسې ورته کړي وي.

عثیم لاندي کښته سو بیا یي هیلې ته لاس ونیوی بیا یي وویل: زما لاس ونیسه داسي نه وغورځیږې.

هیلې خپل لاس د عثیم په لاس کي ورکړ کله چي عثیم د هیلې لاس لمس کړ نو د سکون او آرام احساس یي وکړ بیا عثیم نرمه موسکا وکړه تر راکښته کیدو وروسته یي هیلې ته وویل: درځه زه به تر دروازې در سره ولاړ سم.

هیلې وویل: یا داسي نه یو څوک دي ووینې بیا به غلط فکر وکړې.

عثیم وویل: سمده نو ښه ورځ درته غواړم الله دي مل سه.

هیله په ځغاسته کلا ته راغله دروازه یي قلف کړل خو کیلې یي هیره سوه چي د قلفه یي وکاږي کله چي خپل اطاق ته ولاړه نو عایشې ورته وویل: دروازه دي قلف کړه؟

هیلې وویل: هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشې وویل: نو کیلې دې څه کړه؟

هیلې وویل: اف زما خدایه کیلې خو مې قلف کې هیره سوه.

عایشه ډیره وارخطا سوه بیا یې وویل: دا تا څه وکړه د بابا د راکښینستو وخت هم دی اوس به څه کوو؟

هیلې وویل: ته وده زه کاکا ته وګورم چې راکښینستلی دی که نه.

هیلې چې کله وکتل نو قلندر خان بیده وو ژر یې عایشې ته وویل: عایشې کاکا بیده دی ته ورسه کیلې د دروازې څخه وېسه د کاکا سر ته.

عایشه ورغله تر څو د قلف څخه کیلې راوړي خو کله چې د قلندر خان خواته نږدې سوه نو هغه د خوبه راکښینستی سترګې یې پر عایشې ولګیدلې ورته ویویل: څه کوې دلته؟

عایشې په بنده بنده لهجه وویل: اغغغغه بابا ما ویل اودس او لمونځ به وکړم.

قلندر خان وویل: دومره وختي؟ ورسه بیده سه اوس وختي دی چې مور د لمانځه څخه راغلو وبه یې کړې.

عایشې وویل: سمده بابا.

کله چې عایشه روانیدل نو د قلندر خان سرته یې د کیلۍ ځای ته وکتل چې په همدې دمه پر میخ وځړیدل د عایشې سترګې د حیرانتیا څخه راوختلې بدن یې په ریږدیدو سو، قلندر خان د عایشې په لیدو خپل سر ته وکتل بیا یې عایشې ته وویل: څه شي ته ګورې؟

عایشې بیا په بنده لهجه وویل: هیییخ نه بابا زه به بیده سم.

قلندر خان وویل: ورسه لورې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

عايشه په ريږديدلي بدن دننه ولاړه قلندر خان د ځان سره وويل: لکه چي د خوبه وه ليونۍ.

کله چي عايشه دننه ولاړه نو هيلې ورځخه په تلوار پوښتنه وکړل: کېلۍ دې د بابا سر ته وځړول؟

عايشه چي حيرانه او په فکرو کي غرقه وه وويل: هو ومي ځړول.

هيلې په موسکا وويل: ډير ښه شکر خدايه.

بيا هيلې وويل: ښه نو عايشې زه به بيده سم.

عايشه چي لا هم په فکر کي وه وويل: سمده بيده سه.

هيلې او عثيم به هره ورځ سره ليدل عثيم به هيلې ته معلومات ورکول د عثيم او هيلې تر منځ ملګرتيا ډيره ټينګه سوې وه عايشې به هم هره ورځ چي کله هيلې ته کيلي راوړل نو په خپګان به يي هيلې ته پلاس کي ورکړه يوه ورځ کله چي هيله د عثيم ليدو ته ورغله نو ګوري چي د عثيم پر ځای هيڅوک نسته هيلې فکر وکړ چي شايد عثيم ور سره ټوکې کوي ځان يي پټ کړيدی نو ځکه شاوخوا وريپسي ګرځيدل او د عثيم عثيم نارې به يي ور وهلې خو تاريکه زياته وه څوک معلوميدل هم نه او د عثيم درک هم نه وه هيله د شمشير غار خواته ورغله خو هلته هم څوک نه وه وروسته يي فکر وکړ چي شايد عثيم ته کار ور پيدا سوی وي يو ځای ته به تللی وي نو ځکه بيرته کور ته د تلو په نيت روانه سول خو چي مخ يي د کور طرف ته واړوی نو بدن يي په ريږديدو سو لاسونو او پښو يي حرکت پريښوی ځکه يو نا اشنا او عجيب خلک يي وليدل چي دې ته ګوري.

عثيم په ستړيا او ساه اخيستلو خپل ځای ته ځان را ورسوی او د هيلې د راتلو په انتظار سو خو تر څو شپبو وروسته يي په تعجب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـمشـیر غار خواته وکتل وېلیدل چي هیله را روانه ده عثیم د هغې په لیدو ولاړ سـو او موسـکی سـو خو کله چي هیله عثیم ته نږدي سول نو عثیم ته هیله څه بل ډول معلومه سوه عثیم ورنږدي سو بیا یي وویل: هیلې ته ښه یي؟

هیلې په کراره وویل: هوووو.

په دي سـره د هیلې سـترګې پټې سـوې لاندي لویدل چي عثیم ژر ونیول او نارې یي کړې: هیلې! هیلې.!

خو هیلې ږغ نکوی عثیم یي مخ سره وښوروی خو هیله په حال کي نه وه بیا عثیم ناره کړه: مازره، کمطمه، قسوره، طیکله؟

تر څو شېبو وروسته څلور ځوانان راغلل ویویل: ها وروره.

عثیم په درد وویل: د بې عقل زامنو ما تاسـو ته نه وه ویلي چي تر څو زه راځم پر هیلې پام کوی؟

هغو څلورو ځوانانو کي یوه وویل: وبخښه وروره مشر خان غوښتې وو موږ هلته اخته سوو چي دا راغلې وه.

عثیم وویل: دا کوم د احمق زامن وه چي زما د منعي سـربیره هم ددې مخته راغلې وه.

یوه وویل: هغه وروره د مشـر خان میلمانه وه هغوی په دې نه وه خبر.

عثیم وویل: بې عقلانو د هغو سره دا یو کار مي در سپارلی وو هغه مو هم سم ونکړ.

هغو څلورو ځوانانو وویل: وبخښـه وروره په دې څه نه دي سـوي صرف د بیرې بې هوښه سوېده.

عثیم وویل: دا که یي زړه دریدلی وای نو بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو څه نه وويل چپه خوله ســول او ســرونه يي لاندې وځړول بيا عثيم هيلـه پـه غيږ کي پورتـه کړل د قلندر خان د کور پر طرف يي روانه کړل کله چي عثيم هيله د کور پر طرف روانه کړې وه نو پر لارې يي د هيلې مخ ته وکتل تر سترګو يي اوښـکي راغلې پر ټوله لار يي ژړل. کلـه چي کور تـه ورســـيدی نو د هيلې اطـاق تـه يي وخيږول کله چي اطاق ته دننه سول نو عايشه چي هيلې ته په انتظار وه کله چي يي دروازه خلاصـه وليدل نو بدن يي په ريږديدو سو او په وارخطايۍ ولاړه ســوه د اطاق پای ته ولاړه بدن يي په ريږديدو سـو عثيم چي هغه وارخطا وليدل نو وېويل: مه بيريږه خور زه تاته تاوان نه در رسوم.

عثيم هيله پر کټ پريستل عايشـه چي لا هم د اطاق پای ته ولاړه وه هيلې ته يي په بيره وکتل عثيم وويل: دا ښه ده صرف بېريدلې ده.

بيا عثيم وويل: يو خبره واوره هغه دا چي څه چي تا وليدل بايد هيله او نوره کورنۍ در ځخه خبره نســي که نه بيا به دي خير نه وي زه نه غواړم دا زما ځخه څوک جلا کړې.

وروسته د اطاق کلکين خلاص سو نرم باد جاري سو. کله چي لمر راوختی نو د هيلې د اطـاق کلکين تـه نږدې درختې تـه يو چوغکـه راغله د هيلې د اطاق خواته خو د کښـينسـتو سـره سـم د لاندي خوا ځخه کوچنيانو په ډبره وويشــتل ډبره د چوغکې پر وزر ولګيدل په دي سره هغه په هوا سول خو تر څو شيبو وروسته بيا په داسي حال کي راغله چي تر وزر يي وينې بهېدلې تر څو شــېبو وروســته چي کله هيله راکښــېنســـتل نو هغه چوغکه د کوچنيانو په ليدو والوتل. عايشـــه لا هم پر خپل ځای بي حواســه ولاړه وه چي تر څو شـــېبو وروســته هيلې ســترګې خلاصــې کړې او راکښـينسـتل کله چي يي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشــه وارخطا ولیدل نو ویویل: څه پیښــه ده ولي داســي وارخطا ولاړه یې؟

عایشې تر څو شېبو وروسته وویل: هیییڅ نه بس همداسي.

هیلې وویل: ښه ښه پوه سوم ما بد خوب ولیدی لکه چي په خوب کي مي لوی لوی چیغې وهلي دي چي ته دومره بېریدلې یې وبخښه نو.

عایشه څه سمه سول بیا یې وویل: یا کومه خبره نه ده.

هیلې وویل: ډېر بد خوب مي لیدی خوب مي لیدی چي زه د عثیم لیدو ته ورغلم خو هغه هلته نه وو بیا چي کله زه د شــمشــیر غار خواته ورغلم نو هلته مي ډېر یو عجب خلک ولیدل غټ غټ مخان یې وه لوی لوی پښې یې وې او پښې یې شا طرف ته اوښتې وې ما چي هغه ولیدل نو سخته وبیریدم ټول حواس مي د لاسه ورکړل خو په یو رکم مي ځان تر عثیمه ورسوی.

عایشې وویل: دا عثیم څوک دی؟

هیلې وویل: دا هم هغه هلک دی هغه ماته چي د شمشیر غار په اړه معلومات راکوي هغه ډېر ښه هلک دی عایشې.

عایشــې نور څه نه وویل هیلې چي کله دباندي وکتل نو ویلیدل چي لمر راختلی دی بیا یې وویل: اوه زما خدایه دا څومره ناوخته دی عثیم ته هم نه ورغلم هغه به څومره ماته انتظار وو.

کله چي شپه راغله او نیمایي ته ورسیدل نو هیلې بیا د عثیم سره د لیدو امادګې ونیول عایشې هغې ته کیلۍ ورکړه هیله دباندي ووتل او د عثیم پر طرف روانه سول عایشې هغه د کلکین څخه څارل.

هیله چي کله د شمشیر غار غره ته ورسیدل د عثیم د کښینستو ځای ته ورغله او کله چي یې هغه ولیدی نو ســلام یې ورته وواېه عثیم مخ اړولی وو په فکرو کي وو خو کله چي هیلې ورته ســلام وواېه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو هغه اول خپل سترګې د اوښـکو پاکې کړې بیا یي وعلیکم السلام ورته ووایه بیا یي وویل: ته راغلې؟

هیلې وویل: هو وبخښــــه تیره ورځ بیده ســــوې وم نه راغلم ته به انتظار وې؟

عایشې هیله د کلکین څخه لیدل چي خبرې کوي خو هلته هیڅوک نه معلومیدل بیا پر کټ باندي پریشـــانه کښــینســـتل نه پوهیدل چي څه وکړي په فکرو کي ســـوه. عثیم خوشـــحاله ســـو چي هیله د تیري ورځې په پېښه نه ده خبره بیا یي وویل: نه هیڅ خبره نه ده زه هم یو څو شپېږې انتظار وم بیا ولاړم.

د هیلې د عثیم لاسته پام سو چي یو برخه یي توره سوې وه بیا یي په حیرانتیا وویل: دا په لاس دي څه سویدي؟

عثیم وویل: دا سـتا د قلندر خان کاکا لمسـیان ډیر شـوخان دي ډبرې یي ســره غورځولې هغه یي زه وویشــتم خو ته فکر مکوه زیات نه دی زخمي.

هیلې پـه ګونجي تندي نیولو ورتـه وویـل: ولـي هغه ډبره د موم څخه جوړه وه چي نــه یي یي زخمي کړی زه ځم کور تــه ملهم درتــه راوړم.

عثیم وویل: یا یا تکلیف مکوه.

هیلې وویل: یا ته صبر زه یي راوړم.

کله چي هیله روانیدل نو عثیم تر لاس ونیول ورته ویویل: زه ســــم یم.

د عثیم تر سترګو اوښکې راغلې په ژړا یي وویل: بیا یي سبا راوړه اوس مه راځخه ځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله حیرانه سول بیا یي په حیرانتیا وویل: عثیمه ته ښه یي څه خبره ده؟

عثیم اوښـــکې پـاکي کړې دا چي هیلـه پـه ځـان پوه نکړي چي دی وربانديي مین دی نو ځکه یي وویل: نن مي مور ویادیدل.

هیلې وویل: هغه چیري ده؟

عثیم وویل: وفات سویده.

هیلې وویل: اف خدایه الله دي یي وبخښي.

بیا هیلي وویل: لیونیه نو ژاړې ولي خو دعاوي ورته کوه هغه ســتا په ژړا ډیره دربانديي زهیریږي هغه به په قبر کي ډیره نا ارامه یي.

بیا تر څو شـېبو وروسـته هیلې وویل: بس یي کړه نو کوچنی خو نه یي چي ژاړې.

بیا یي خپل پوړنۍ واخیستی او د عثیم اوښـکې یي په ورپاکي کړې بیا یي وویل: څومره ښـــه هلک دی خو چي ژړلای یي نه مه ژاړه بره سباته چاکلیټ درته راوړمه پوپک درته راوړمه.

عثیم په دي سره موسکی سو بیا یي وویل: دا دی کندهارۍ لهجه دي هم زده کړه.

هیلې وویل: هو نو ډیر وخت مي کیږي چي راغلې یم او ســـتا لکه چي دا د بره لغات تـه فکر ســـو چي مـا وویل ځکه کندهاریان خو خبرو کي بره یا باره ډیر وایي.

عثیم موسکی سو بیا یي وویل: نو تا یوازي دا باره زده کړه؟

هیلې وویل: هو نو دومره وخت خو مي هم نکیږي چي ټوله لهجه زده کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی په خبرو ســـره وخت ناوخته ســـو بیا هیلۍ وویل: عثیمه نن ناوخته سو بیا به سبا د معلوماتو په اړه وږغیږو.

عثیم وویل: صحي دی چي ستا خوښه يي او هو سباته زما پلار جان ستا لپاره میلمستیا جوړه کړیده بیا وختي راسه نو.

هیلۍ وویل: زما لپاره؟

عثیم وویل: هو ستا لپاره ولي ته نه راځې؟

هیلۍ وویل: یا درځم ولي نه درځم خو زما مطلب دا چي ســـتا پلار جان زما په اړه څه خبر دی؟

عثیم وویل: ما ورته ویلي دي ستا په اړه چي داسي مسافره ده داسي دی و هاســـي دی هر څه مي ورته ویلي دي بیا مي پلار جان وویل چي دا خو زموږ ټولو میلمنــه ده نو قلنــدر خــان ولي کور کي بنـدي کړیده نو تیره ورځ يي راته وویل چي سباته هیله در سره راوله.

هیلۍ وویل: نو زه به څنګه درســـم ځکه ته خبر يي چي زه دلته پټه راځم او دومره وخت وي هم نه چي در سره ولاړه سم ستاسو کور به هم لري وي؟

عثیم وویل: یا نږدي دی همدلي شــاوخوا کي دی ته ســباته لږ وختي راسه ان شاءالله بیرته دي د تیر پخیر وخت ته را رسوم.

هیلۍ وویل: صحي دی سباته وختي راځم.

وروســـته هیلۍ د عثیم څخه خدای په اماني واخیســـتل او د کور پر طرف روانه سول کله چي د غره څخه راکښته سوه نو په دې وخت کي عبدالله چي د کور څخه دباندي راوتلی وو غوښتل يي چي چای جواب وکړي چي یو دم يي ســـترګي پر هیلۍ ولګیدې چي د غره څخه راکښته سول. عبدالله سترګي پلاسو سره ومښلي چي شاید زه د خوبــه یم خو چي وېکتـل نو هیلـه د قلنـدر خــان د کلاء پر طرف

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانـه وه عبداللـه يواري غره تـه وکتـل بيـا يي هيلي ته وکتل تر څو شـــېبو يي هيلۍ ته کتل چي بيا هيله په کراره کلاء ته ننوتل عبدالله ډير حيران سو چي هيلۍ په دا نيمه شپه په غره کي څه کول خو څه يي ونه ويل د سبا په انتظار سو چي سباته به يي سم معلومات وکړم.

کله چي تر خوب وروسته هيله راکښېښستل نو دباندي ووتل د قلندر خان د مړندو سـره په بانډار مصـروفه سـول چي د قلندر خان زوی محمود راغلی او هيلۍ تـه يي د لاس ســـاعت ونيوی ورتـه ويويل: هيلۍ خور دا ستا لپاره.

هيلۍ په موسکا وويل: په کومه خوشحالۍ کي؟

محمود وويـل: هغـه ورځ دې پيـاد ده چي مـا و تـاتـه وويـل چي بابا د کـار لپـاره پيســـې نـه راکوي چي تا راته وويل چي اول يو کار کي تجربه تر لاسه کړه....؟

هيلۍ وويل: هو پياد مي دي.

محمود وويل: زه په هغه ورځ ولاړم د موټرانو د مستري يو ملګري سره مي شاګردي شروع کړه چي په ډير لنډ وخت کي مي کار ځني زده کړ بيا مي يو بل ملګري راته وويل چي راســـه ګاراج کي کار راسـره وکړه اوس د هغه سـره کار کوم ۲۵۰۰۰ افغانۍ راکوي نن مي اول معاش واخيستۍ او تاته مي دا دی يو کوچنۍ او ناچيزه تحفه راوړل ځکه دا هر څه ستا د مشورې لکبله ما تر لاسه کړه.

هيلۍ د محمود څخه سـاعت واخيسـتی بيا يې ورته وويل: ډيره مننه خو دې ته اړتيا نه وه.

محمود وويل: يا هيلۍ خور ته خو زما د معاش نيمايي حق را سـره لرې خو مـا دا کوچنۍ تحفـه درکړل همدا پـه ډير څـه راڅخـه قبول کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ وويل: ولي نه وروره خو يو مشـــوره بله درکوم هغه دا چي د معاش پکار کي تـه پرمختـګ نســـې کولای د ژونـد پـه تيريـدو بـه خوشحاله يي چي تاته هره مياشت ژر معاش حواله سي خو که خپل شــخصـــي کار شــروع کړې هم به پرمختګ پکښــي وکړې هم به د ژوند په خوند پوه سې.

محمود وويل: خو خور زه به خپل شـــخصـــي کار څنګه جوړ کړم ځکه زما ســره دومره پيســې هم نســته چي يو ګاراج او ســامان په رانيسم.

هيلۍ وويل: هر چا چي اول کار د ډيرې سرمايي په مصرف شروع کړی وي حتمي يي تـاوان کړيدی ځکـه دوی تـه يي د تـاوان او ګټې اړخونه نه معلوميږي د کار شــروع بايد تل د کوچني ځايه څخه وي کرار کرار بايد پرمختګ پکښي وسي.

محمود وويـل: خو هيلۍ خور چي د کوچني ځـايـه يي پيلوم نو تر ۲۰۰۰۰۰ افغانيو پوري مصــرف کيږي بابا ته چي ووايم وايي چي بيکاره ته شی نسې کولای لټ يي ... بس دا خبرې راته کوي.

هيلۍ وويـل: بـابـا تـه مـه وايـه زه مي پلار تـه وايم چي هغـه يي راواستوي بيا ځانته کار په جوړ کړه.

محمود وويل: هيلۍ خور دا څه وايي زه به ستا څخه هيڅکله پيســې وانخلم ته ميلمنه يي زموږ او موږ د ميلمنو څخه هيڅ نغواړو.

هيلۍ وويل: شـــابوش يو وار خور وايي بيا راته ميلمنه وايي پردۍ کوې مي.

محمود موســکی ســو بيا يي وويل: ميلمنه مي په دې درته وويل چي تا ويلي وه چي زه دلته د شــمشــير غار په اړه د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې يم يو څه وخت لپاره ته بيرته ځې ځکه مي ميلمنه درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل خور خو مي بايد تل راسره پاته سي ولاړه نسي خو ته زموږ ښخه ځې.

هيلې په موسکا وويل: يا اوس خو دې نو پردئ کړم.

محمود هم موســـکی ســـو بيا هيلې وويل: يا وروره زما پلار ډيرې پيسې لري دا ۲۰۰۰۰۰ د هغه په پيسو کي داسي دي لکه ۲ افغانئ خو دلته ســتا ژوند په جوړيدلای ســي بيا چي يي پيدا کړې بيابه يي بيرته راکوې همداسي يي نه در پرېږدم.

هيله او محمود دواړه موسکي سوه بيا محمود وويل: صحي دی.

هيلې وويل: نن ماښـــام به زه بابا ته ووايم شـــايد په دا يو ځو ورځو کي يي راواستوي بيابه بانک ته پسي ورسو.

محمود وويل: صحی دی هيلې خور مننه ژوندئ اوسې.

کله چي ماښـام سو نو هيلې د عثيم د ليدو لپاره امادگئ شروع کړې او د وخت داخليدو ســره ســم هيله د عثيم پر طرف ورغله کله چي هلته ورســـيدل نو عثيم ورته په بې صـــبرئ انتظار وو تر روغبړ وروسته عثيم وويل: ځو؟

هيلې وويل: هو.

عثيم وويل: خو زه يو شرط لرم هغه دا چي زه غواړم تا حيرانه کړم نو ځکه تر هغه ځايه ته بايد سترګې پټې کړې.

هيلې وويل: خو غوځاره به سم که مي سترګې پټې کړې.

عثيم وويل: نه غوځاريږې زه لار در ښيم.

هيلې وويل: صحي دی.

عثيم وويل: نو سترګې دي وتړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي د سټېج پر مخ د هيلې کيسه تر دې ځايه پورې راورسيدل نو بيا هيلې ګډونوالو ته وويل: په هغه ورځ زه نه پوهيدم چي عثيم ولي زما سترګې را پټوي هغه خو ماته ويلي وه چي ما حيرانوي نو ځکه سترګې راتړې خو حقيقت دا نه وه حقيقت دا وه چي په هغه ورځ عثيم زه بل ځای نه بلکي شمشير غار ته بوتلم سترګې يې ځکه راتړلې وې چي زه ونه بيريږم خو که زه خبره سوې وای نو زړه به مي دريدلی وای نو ځکه عثيم داسي وکړه.....

تر څه تګ وروسته عثيم وويل: بس ودريږه راورسيدو.

کله چي عثيم د هيلې سترګې ور خلاصي کړې نو هيلې تر څو شېبو وروسته وليدل چي ددې ومخته څو ښځې ولاړې دي په لاس کي يې د چاکلېټو ډک لوښــي نيولي دي هيله حيرانه سول خو عثيم ورته وويل: هيلې! زموږ کندهاريانو داسي رواج دی چي کله يو خاص څوک لکه نوې ناوې، نوی زوم يا هم چي د حج څخه څوک راغلي وي يا داسي نور زموږ کورو ته راځي نو ښځې يې پر سر باندي چاکلېټ اچوي چي دې ته دوی خونی وايي کندهاری لهجه کي ستا اجازه ده؟

هيله هغو ولاړو ښځو ته ورنږدې سوه د هري يوې سره تر روغبړ وروسته به هغو د هيلې پر سر چاکلېټ اچول او پر تندې به يې مچول(ښکُلول) د ښځو سره تر معرفت او مجلس وروسته هيلې عثيم ته وويل: ستا پلار چيري دی؟

عثيم وويل: بابا راځي د ملګرو سره يې مجلس درلودی ويل يې چي ژر درځم هيلې ته ووايه چي خفه کيږه مه.

هيلې شاوخوا کتل بيا يې وويل: عثيم! دا ستاسو څه نا اشنا ځای دی موږ ډير ليري راغلې يو د کاکا د کلي څخه که لږ ځکه هلته نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مخکي دومره زياتې رڼاګاني، څراغان او داســـي بنګلې نه وې ليدلي؟

عثيم وويل: يا نږدي يو خو داســي خبره ده چي مخکي برقونه نه وه دا نن ســـتا د بخته برق راغلی دی او د کاکا د کلي څخه زموږ کلی ځکه نه معلوميږي چي مينځ کي مو غر دی.

عثيم د هيلې فکر ور واړوی بيا يې وويل: هغه دی بابا هم راغلی.

هيلې چي د هغه پر طرف وکتل ليري يې يو سړی وليدی چي د څو نورو کسانو سره را روان وو کله چي هيلې ته رانږدي سول د عثيم پلار خپل ملګرو ته وويل: تاسو دلي ودريږئ.

هغوی چي کله ودريدل د عثيم پلار په موســـکا ســـره د هيلې خواته رانږدي سو او سلام يې ورتهووايه. هيلې هم په موسکا سلام ورته ووايه تر روغبړ وروســـته د عثيم پلار وويل: عثيمه زويه ما نه وه درتـه ويلي که زه وځنډيدم خپل ډوډۍ مو وخوری هيله لور به وږې وي.

عثيم وويل: ما ورته وويل چي ډوډۍ به وخورو خو دې ويل چي بابا راسي يو ځای به يې وخورو.

د عثيم پلار وويل: نو درځئ.

تر ډوډۍ خوړلو او مجلس وروســته هيلې د عثيم د پلار څخه خدای په امانی واخيســتۍ تر څه تګ وروســته هيله د هغه مخکينيو ښـځو ســره هم ودريدل د هغو څخه يي هم خدای په امانی اخيســتی د عثيم پلار عثيم او هيلې ته کتل او ورته موســکی کيدی ملګري يې څنګته ودريدل ويويل: څه خبره ده؟

د عثيم پلار وويـل: د ميرمني تر مرګ وروســـته مي زوی هيڅکله دومره خوشحاله نه وو ليدلی لکه د کومه وخته چي ددې انجلۍ سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي ليدلي دي تل داســــي وو لکه د يو څـه پـه تمه چي وي ما به تل کوښـــښ کوی چي پيدا يي کړم خو ونه توانيدم اخير دا دی ده خپله خپله خوشحالي پيدا کړل.

ملګرو کي يي يوه وويل: خو ته فکر کوې چي د عثيم دا خوشـحالې به دايمي وي؟

د عثيم پلار وويل: خو زه همدا خبرې ته په تشـويش کي يم خو الله جل جلاله ته دعا کوم چي دوی هيڅکله سره جلا نکړې.

تر خدای په امانۍ وروســته هيله او عثيم دواړه روان ســول تر څه تګ وروسته ډيره سـخته تياره سول هيلې عثيم ته په موسـکا وويل: عثيمه! زه لار نه وينم ما تر لاس ونيسه داسي نه سره ورک سو.

عثيم وويل: صحی دی.

بيـا عثيم او هيلـه تر څو شـــپو وروســــتـه خپـل پخواني ځـای تـه راورسيدل شپه ناوخته وه سهار ته لږ وخت پاته وو هيلې غوښتل د عثيم څخه خدای په امانی واخلي چي په دي وخت کي د عثيم په نظر کي عبداللـه ورغلی چي دوی ته يي پټ پټ کتل. عبدالله وليدل چي هيله خبرې کوي خو څوک نه معلوميږي چي چاته يي کوي هغه پوه سـو چي هيله د شـمشـير غار د پيريانو په قبضــه کي ده نو ځکه يي غوښـــتل چي قلندر خان خبر کړې نو د هغـه د کلاء پر طرف ور روان ســـو عثيم هيلې تـه وويل: هيلې تـه دلته د يو درو دقيقو لپاره انتظار سه زه بيرته راځم ما يو څه هير کړيدي.

هيلې وويل: صحي دی خو ژر راځه.

عثيم وويل: سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر تګ وروسته څو شېبې تیرې سوې چي عثیم بیرته راغلی هیلې ته یي وویل: دا دی راغلم نو اوس ورسه داسي نه د سهار اذان شروع سي.

هیلې د عثیم څخه خدای په امانی واخیستی او د کلاء پر طرف روانه سول کله چي کلاء ته ورسیدل دروازه یي وټړل عایشې ته تر کیلۍ ورکولو وروسته بیده سول کله چي غرمه سول او د خوبه راکښېنستل نو تر مخ پریوللو وروسته دباندي ووتل قلندر خان او زامن یي ډیر پریشانه ناست وه کله چي هیله هغو ته نږدي ورغله نو د قلندر خان زوی وویل: جنازه یي پر څو بجې ده بابا؟

قلندر خان په غمګینه لهجه وویل: ماپښېن پر ۳ بجې ده.

هیلې وویل: څه خبره ده کاکا د چا جنازه ده؟

قلندر خان وویل: د عبدالله.

هیلې وویل: هغه کاکا چي زما لپاره یي چرګ را استولی وو؟

قلندر خان وویل: هو.

هیله ډیره پریشانه سول بیا یي وویل: اف خدایه دا څنګه هغه څنګه مړ سو کاکا؟

قلندر خان وویل: نه پوهیږم لورې ډیر په ظلم یي وژلی دی.

هیلې وویل: افغف خو د عبدالله کاکا د شکله داسي نه معلومیده چي چاته دي یي تکلیف رسولی وي یا دي د چا سره دوښمني ولري.

قلندر خان وویل: نه پوهیږم خو کلېوال وایي چي د شمشیر غار پیریانو وژلی دی ځکه هغه به سهار ډیر وختي دباندي راوتۍ مسجد ته به راتلۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: هر چا چي وژلی وي الله دي سزا ورکړي ځومره نېک سړی وو.

قلندر خان وویل: رښتیا هم ډېر نېک سړی وو هر وخت به یي ستا پوښـــتنه کول ما ته به یي ویل چي هیله لورکۍ دباندي باســـه دېغت ونکړي خیال یي ساته داسي کوه و هاسي کوه.

هیلۍ وویل: الله دي یي وبخښي.

کله چي ماښـام سـو نو هیله عایشــۍ ته انتظار وه خو عایشـه خپل په اطاق کي د هیلۍ څخه پټه ســول هیله پریشـــانه وه چي عایشـــه ولي اطاق ته نه ده ورغلۍ کیلۍ ته هم پریشـــانه وه چي څوک به یي ور وړۍ ټوله شپه عایشــۍ ته په انتظار سوه خو هغه رانغله نو مجبوره سول بیده سوه تر څه وخت وروسته مرغه راغلی او د هیلۍ د اطاق پر مخامخ په درخته کي کښــینســتی او نارۍ یي کړي شـــاوخوا یي وکتل بیا یي نارۍ کړۍ وروســـته په هوا ســـو د هیلۍ د اطاق پر کلکین کښینستی تر څو شېبو ناستي وروسته په هوا سو ولاړی.

د عثیم ملګرۍ وویل: ته ورته وایي ولي نه یاره؟

عثیم وویـل: کـه مي چیري د میني ورتـه وویـل نو حتماً بـه د ځان په اړه هم ورته وایم خو زه بیریږم که مي خپل اصــلیت ورته ووایه نو د هغي پـه زړه کي بـه زمـا لپـاره وهم او بېره ځـای ونیســـــي او زه نغواړم چي هغه زما څخه وبېریږۍ بلکي مینه راسره وکړي.

ملګري یي وویل: نو اخیر څه کول پکار دي کله چي د هغۍ پایلیک بشپړ سي نو هغه به درڅخه ولاړه سي او دا شاید ډېر ژر پېښنه سي زه درته وایم چي هر څه ورته ووایه یا به دي خپله سي او یا به دۍ انتظار ختم سي ځکه انتظار کول تر مرګ هم بدتر دي.

عثیم وویل: فکر به وکړم چي څه کول پکار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي سهار سو هیلي غوښتل د عایشې څخه د تیري شپې د نه ورتګ علت وپوښتي خو عایشې به د خوابښې یا هم د قلندر خان سره ځان مصروفه کوی اخیر دا چي هیله تر اخیره ونه توانیدل چي د عایشې سره خبرې وکړي او د تیري شپې د نه ورتګ پوښتنه او د راتلونکې شپې لپاره د کیلۍ غوښتنه ځني وکړي. کله چي شپه سول هیله په فکرو کي غرقه وه چي نن دوهمه شپه ده چي د عثیم سره مي ندي لیدلي ځو ورځې همداسي تیرې سوې یوه ورځ سهار تر ناشتې خوړلو ځو شیبې وروسته د کلاء دروازه وټکېدل قلندر خان چي د کلاء په منځ کي پر کټ ناست وو خپل زوی ته وویل: هلکه ورسه وګوره چي دا دروازه څوک ټکوي!

زوی یي وویل: سمده بابا.

کله چي د قلندر خان زوی دروازه خلاصه کړل ګوري چي د استخباراتو پولیس ولاړ دي تر روغبړ وروسته قومندان وویل: پلار دي چیري دی؟

د قلندر خان زوی وویل: کور کي دی.

قومندان وویل: ورسه ورته ووایه چي راووځه!

د قلندر خان زوی دننه ولاړی قلندر خان ته یي وویل: بابا د استخباراتو پولیس راغلي دي وای پلار ته دي ووایه چي دباندي راووځي.

قلندر خان حیران سو چي په دا سهار وختي بیا استخبارات څه کوي خو کله چي ور ووتی نو تر روغبړ وروسته قومندان وویل: حاجي کاکا ځو ورځي مخکي ستاسو یو کلیوال وژل سوی وو تاسو به خبر یاست؟

قلندر خان وویل: هو خبر یم ښه مي پیژندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان وویل: موږ د هيلې په نامه ستاسو په کور کې ميلمنه د هغه د وژنې په تور د تحقيق لپاره بيايو.

قلندر خان ډير حيران او په غوسه سو بيا يې وويل: ته په سد کې يې چې دا څه وايې؟

قومندان وويل: هو حاجي کاکا په سد کې يم موږ د هغې پر ضد ثبوتونه لرو هغه بايد زموږ سره ولاړه سي که نه موږ به يې په زوره بوځو.

قلندر خان نور هم حيران سو بيا يې په غوسه وويل: که دې دا دريشې نه واى اغوستې ددې خبرې ما ډير ښه جواب درکوى.

قومندان وويل: ګوره حاجي کاکا موږ دېته مه مجبوره کوه چې د زور څخه کار واخلو.

قلندر خان وويل: چې په تا نکيږي هغه وکړه لاس دي آزاد هغه دي توپک دى او دا زما سر که تا زما د کور خواته يو قدم هم کښېښوى نو يا به ما وژني يا به تا وژنم.

يو پوليس قومندان ته پټ وويل: قومندان صاحب دى ددې کلي مشر دى که مو لږ بې ادبې ور سره وکړه نو کليوال به مو سر د تنه راجلا کړې.

قومندان قلندر خان ته وويل: اوس ځم خو چې بل وار راځم که اړتيا سوه نو د سرونو بازې به هم سره وکړو.

قومندان دا خبرې وکړې بيا ولاړى کله چې يې مشر آمر ته د قلندر خان کيسې جريان ووايه نو هغه ورته وويل: بې عقله تاته چا وويل چې ته د قلندر خان سره داسي بې ادبه خبرې وکړه بيا ته نه يې خبر چې که دوښمن هم د ښتانه ميلمه سو نو د دوستانو پخير چلند ور سره کوي د ښتنو پر سترخوان دوښمن هم دوست وي بله غلطې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دا کړيده چي زموږ يو اسـلامي هيواد او نظام دی کفري هيوادو کي لا هم چي ښـځه ګفتاروي نو ښـځېنه پوليسـه در سـره بيايي تا در سره بيولي وه؟

قومندان وويل: يا آمر صاحب.

آمر وويل: ښـار ته خبر ور واسـتوه چي سباته زموږ ښـځينه پوليسو ته ضرورت دی راوايستوی.

قومندان وويل: سمده آمر صاحب.

کله چي قلندر خان هيله ددې خبرې خبره کړه نو هغه ډير وبېريدل بيا يي وويل: ما به عبدالله کاکا ولي وژی پر هغه خو زه د خپلې لور پځير ګرانه وم.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم چي څه خبره ده چي هغو ولي داســـي ويل.

يو ملګرى په ځغاسته عثيم ته ورځغستل په لنډه لنډه ساه اخيستلو يي وويل: عثيمه عثيمه ټکه راولويدل.

عثيم په وارخطايى د ځايه ولاړ سو بيا يي وويل: څه وسوه؟

ملګرې يي کيسـه ورته وکړه په دې سـره عثيم عصباني سو فکر او سد يي کار پريښوی ديوال ته يي سوک کش کړ پر سر يي لاسونه ونيول ډير غمګين ســو. په دې خبر ســره اجمل او بيا د هيلې پلار فرشـــاد هم خبر ســـول ټول ډير وارخطا وه د هيلې پلار په هم هغه وخت د طيارې ټکيټ وکړ او د کندهار پر طرف روان ســـو تر څو ساعتو وروسته ټول د قلندر خان کور ته راورسيدل هيلې د پلار په ليدو د هغه غيږ ته ځان ور ورســـوی او په غيږ کي يي ونيوی تر سترګو يي اوښـکې رواني سوې پلار يي وويل: مه ژاړه لورې هر څه به خدای سم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر روغبړ وروســته ټولو تر ماښــامه بحث ســره وکړ بیا قلندر خان وویل: خیر تشویش مکوی ان شاءالله چي هیلې کوم جرم کړی ندی نو ثبوت به د کومه کړې دوی.

کله چي سبا ســو نو غرمه مهال بیا دروازه وټکېدل کله چي د قلندر خان زوی ورغلی د هغې خوا چي بیرته راغلی نو وې ویل: بابا آمر صاحب راغلی دی.

قلندر خان او ټول دباندي ور ووتل تر روغبړ وروســـته آمر وویل: حاجي کاکا ډیر وبخښی چي تکلیف درکوو خو دا زموږ وظیفه ده.

قلندر خـان وویـل: کومـه خبره نه ده خو دا ووایســـت چي بیا څنګه راغلي یاست؟

آمر وویل: حاجي کاکا تاسـو شـاید تیره ورځ د موضـوع څخه خبر سوې یاست لومړی خو بخښـنه غواړم چي زما قومندان ستاسو سره بې ادبي کړې وه او بیله ښــځینه پولیســو راغلی وو موږ راغلي یو چي سـتاسـو میلمنه د تحقیق لپاره قومندانۍ ته بوځو ځکه د هغې پر ضد باندي قضیه ثبت سویده او موږ تر څو ځېړنو وروسته ستاسو کور ته راغلو که نه نو تکلیف مو نه در کوی بیا ســـتاســـو مېلمنه زموږ مېلمنــه هم ده بلکي د ټول کنــدهــار مېلمنــه ده خو د قــانون ځنځیرانو مو لاسـونه راتړلې دي چي باید د هغې څخه تحقیق وکړو موږ ښـځینه پولیسـې را وسـتلې دي که سـتاسـو خوښـه وي سـتاسـو مېلمنه به زموږ سره ولاړه سي؟

قلندر خان وویل: پوهیږم تحقیقات کول ستاسو حق دی خو ته به ښه خبر یي چي موږ پښتانه یوازې ښځه دباندي نه پرېږدو د پردو خلکو ســـره خو بیخي نـه کـه تـه کوم انتقاد نلرې موږ به هغه خپله درولو قومندانۍ ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آمر وويل: دا خو ډېره ښه خبره ده ټول داسي راسی لکه زما مېلمانه چي یاست.

قلندر خان وويل: ډېره مننه آمر صاحب ان شاءالله موږ به په یو څو دقېقو کي درسو.

د هیلي پلار وويل: آمر صاحب تاسو ویلای سی چي موضوع څه ده؟

آمر وويل: قومندانۍ ته راسی چای به هم راسره وڅښی او په موضوع به مو هم پوه کړم اوس رابانديي ناوخته دی قومندانۍ کي کارونه هم زیات دي.

وروسته آمر د ټولو څخه خدای په امانی واخیستی او ولاړی.

کله چي قلندر خان او نور ټول کور ته ننوتل نو تر مشورو او خبرو وروسته یې غوښتل چي د هیلي سره یو ځای قومندانۍ ته ولاړ سي هیله چي کله روانیدل د قلندر خان د میرمني پر اوږه یي په ژړا سر کښیښوی ډېره وارخطا وه د قلندر خان میرمني ورته وويل: مه ژاړه لورې چي ګناه دې کړې نه وي د دنیا هیڅ قانون تاته سزا نسي درکولای په ډاډه زړه ورسه.

هیله د قلندر خان د میرمني په خبرو څه ارامه سوه بیا ټول د قومندانۍ پر طرف روان سول آمر چي کله دوی ولیدل نو ډېر خوشحاله سو تر څه بانډار وروسته د عبدالله ښځه او ورونه هم راورسیدل هغو په ډېره غوسه هیلي ته کتل تر څو شېبو وروسته آمر وويل: ستاسو محکمه سباته شروع کیږي نن مازي د حاضری فورمه امضاء کړی.

هیلي او د عبدالله ښځي او ورونو فورمه امضاء کړل بیا آمر د عبدالله ښځي او ورونو ته وويل: تاسو ولاړ سی سباته راسی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ولاړل بیا آمر قلندر خان ته وویل: حاجي کاکا دا یو عجبه قضـــیه ده زه غواړم دا خور ددې قضـــیې وڅېړم ځکه دا زموږ مېلمنه ده خو قضـیه ثبت سـویده دا باید سـباته ټول رښـتیا ووایي زه پوهیږم قتل دې نه دی کړی د عبدالله کورنۍ هم په دې پوهیږي چې دا انجلۍ قتل نســي کولای خو د ښــکېلتیا په خاطر د عبدالله کورنۍ غواړي دې ته سزا ورکړي ځکه ددې په سبب قاتل قتل کړیدی خو ثبوتونه ټول ددې خور پر ضد دي.

ټول ډېر حیران سول بیا د هیلې پلار وویل: قاتل ددې په سـبب ولي قتل کوی موږ پوه نسـوو او دا قاتل دی څوک چې سـزا یې زما لور ته ورکول کیږي؟

آمر وویل: که د قاتل په اړه درته ووایم شاید تاسو باور ونکړی ځکه کیدای سي ستاسو لور ستاسو څخه دا خبره پټه کړې وي یا هم شاید دا خپله خبره نه وي چې قاتل څوک دی.

قلندر خان وویل: آمر صاحب داسي صفا صفا ووایه چې قاتل څوک دی او دا د هغه ســره څه پېژني دا خو د کوره نه ده وتلې چې وځي هم زه یا د کورنۍ نور غړې مي ور سره وي.

آمر وخندل بیا یي وویل: حاجي کاکا قاتل دا پېژني او هره ورځ دا ور سره ویني هم ځکه د قتل د ځای سره موږ ددې د ښنو پلونه پیدا کړل چې په هغه شپه یوازي ددې پلونه تازه وه پر هغه لاره.

هیله حیرانه سول چې آمر څوک یادوي چې قاتل دی او زه یي پیژنم بیا د هیلې پلار وویل: آمر صـــاحب ته پوهیږې چې موږ ســـخت پریشانه یو نو سم ووایه چې څه خبره ده او قاتل څوک دی؟

آمر هیلې ته وکتل بیا یي ورته وویل: ته هره شپه د چا سره وینې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره هیله وارخطا او ټول حیران سول څه یې ونه ویل آمر بیا پوښتنه وکړه وېویل: ووایه چي ته د چا سره وینې هره شپه؟

هیلې سر لاندې وځړوی څه یې ونه ویل بیا یې پلار وویل: هیلې لورې د آمر صاحب د پوښتنې جواب ورکړه ته د چا سره وینې؟

قلندر خان وویل: آمر صاحب زه چي ببدېږم هره شپه دروازه قلفوم نو بیا دا د چا سره او څنګه ویني؟

آمر وویل: نه پوهېږم چي دا په هوا هلته ځي او که د دیواله اوړي خو هره شپه دا د یو چا سره ویني هغه به دا خپله ووایي.

هیلې بیا څه ونه ویل بیا یې پلار وویل: هیلې ووایه چي آیا ته د شپې دباندې وځې او د یو چا سره وینې؟

هیلې څه نه ویل خو کله چي یې پلار په غوسه باندې ناره کړه چي: هیلې زه څه درته وایم ته زما اوازه اورې آیا ته د یو چا سره وینې؟

هیله وبېریدل په بنده بنده لهجه یې وویل: هو بابا.

په دې سره ټول ډېر حیران سول بیا هیلې وویل: خو بابا هغه یو شپانه هلک دی ما د شمشیر غار په اړه معلومات ځني غوښتل هغه معلومات راکول.

په دې سره یې پلار هیله ټینګه چپلاخه ووهل بیا یې ورته وویل: نو د بې عقل لورې څوک د شپې ور سره ویني؟

قلندر خان او آمر د هیلې پلار ته وویل: چي آرام اوسه.

د هیلې تر سترګو اوښکې رواني سوې بیا تر څو شېبو وروسته آمر وویل: هیلې ته پوهېږې هغه هلک څوک دی؟

هیلې څه نه ویل لاندې یې کتل بیا آمر وویل: هغه هلک شپانه نه بلکې د شمشیر غار پیری دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره هیلې سر راپورته کړ آمر ته یي وکتل ډېره حیرانه وه چي دا څه وایي نور هم ټول ډیر حیران سول د هیلې پلار په حیرانتیا وویل: څه؟!

آمر وویل: هو هغه پیری دی او عبدالله هم هغه وژلی دی.

هیلې وویل: یا داسي نسي کیدای.

آمر وویل: که ته باور نلرې نو ورسه نن یي خپله ځانته ثابته کړه که هغه انسان ذات دی نو هغه ستا سره د ورځې ولي نه ویني.....

هیله او کورنۍ یي کور ته روان سول د نورو سره سره هیله هم په فکرو کي غرقه وه چي دا څه یو عجب حالت دی د هیلې په ذهن کي د آمر دا خبره څو څو واري تکراریدل: هغه هلک شپانه نه بلکي د شمشیر غار پیری دی.

کله چي کلاء ته ورسیدل ټول په فکرو کي غرق وه چي شپه سول نو هیله د اطاق څخه دباندي راووتل پلار یي وویل: اوس چیري ځې؟

هیلې وویل: بابا زه غواړم د هغه هلک سره ووینم.

پلار یي په حیرانتیا وویل: ته پر سد یي هیلې؟

هیلې وویل: هیله کوم بابا ما پریږده چي د هغه سره ووینم.

پلار یي وویل: نه پوهیږم چي په تا څه وسول تا د آمر خبرې نه واوریدي چي هغه وویل چي هغه پیری دی انسان ندی.

قلندر خان وویل: فرشاده هیله پریږده چي د هغه سره وویني.

د هیلې پلار په حیرانتیا وویل: څه؟

قلندر خان وویل: زه درته وایم چي هیلې ته اجازه ورکړه چي د هغه سره وویني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيلې پلار او اجمل غوښـــتل څه ووايي خو قلندر خان وويل: زه درته وايم اجازه ورکړی.

بيا د هيلې پلار هيلې ته اشاره وکړه چي ورسه کله چي هيله ولاړل قلندر خان وويل: فرشـــاده هغه ســـتا لور ته هيڅ تاوان نســـي ور رسولای که يي ور رسوی نو اول سر کي يي ور رسوی ما ځکه اجازه ورکړه چي ستا لور د سزا څخه يوازي هغه هلک ژغورلای سي.

فرشاد وويل: هغه څنګه؟

قلندر خان وويل.... :

هيله د شمشير غره پر طرف روانه سول کله چي د عثيم د ناستي ځای ته ورسيدل نو وېليدل چي عثيم هم هلته ناست دی خو دې ته يي شـــا ده کله چي هيله ور نږدې ســـول نو په ژړا يي ورته وويل: ولي دي زما سره داسي وکړه؟

ددې په ږغ سره عثيم ژر ولاړ سو اوښکې يي پاکي کړې بيا يي په موسکا وويل: اووی ته راغلې؟

هيلې وويل: هو راغلم ولي تا فکر وکړ چي ســتا د حقيقته خبره سم نو درڅخه وبه ببريږم زه ددې پوښـــتنې جواب ته راغلم چي تا ولي زما سره داسي وکړه.

عثيم وويل: هيلې ما غوښتل رښتيا درته ووايم خو زه بيريدم چي که ته زما په اړه خبره سې چي زه د انسان ذاته نه يم نو ته به زما څخه وببريږې او نفرت بـه راڅخـه وکړې نو ځکه مي رښـــتيا درته ونه ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ په غوســـه وویل: نفرت او بېره خو اوس در څخه کوم ځکه ته د پیري سره سره قاتل هم یي عبدالله کاکا څومره نیک سړی وو تا هغه ووژی.

عثیم په اوښکو ډکو سترګو وویل: هیلۍ زه قاتل نه یم هغه ما ستا په خاطر ووژی.

هیلۍ په حیرانتیا وویل: زما په خاطر؟

عثیم وویل: هو ســتا په خاطر ځکه زه ســتا ســره مینه کوم او هغه غوښتل چي په ما و تا کلی خبر کړي او سره جلا مو کړي.

هیلۍ د درد په خندا سره وویل: واه څومره عجبه مینه دې ده زما په خــاطر دې وواژه او قربــاني دي هم ورتــه زه کړم واه ومي منلې کندهاریه اوس مي ښه سم ومنل چي تاسو کندهاریانو هر وخت غمو او ستونزو ته ښځې قرباني کړیدي.

عثیم وویل: هیلۍ زما څخه غلطې وســوه ځکه زه ســتا په مینه کي لیونـی سـوی وم او یم هغه وخت یوازي ما سـتا مینه لیدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایۍ غم راپورته سـو هغه مي په دومره سـختی ووژی چي تر اوسه به هیچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د میني په خاطر کړیدي.

هیلۍ وویل: تـه خو زمـا لایق لا نـه یي نو زما د میني لایق به څنګه سې ځم نوره د تل لپاره صرف د همدې خبرې د پاره راغلې وم چي تا خپل ضمیر او وجدان ته وشرموم.

کله چي هیله روانه ســول عثیم وویل: زه دې نه پرېږدم چي ته زما څخه جدا سې.

هیلۍ بیرته مخ ورته راواړوی وېویل: نو څه به وکړې ما به هم مړه کړې که را ونه ګرځم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان، فرشــاد او اجمل ټولو د بام د سـر څخه هیلې ته کتل چې هغې د عثیم سره خبرې کولې خو دوی یوازې هیله لیدل چې خبرې کوې.

عثیم د هیلې خواتـه ورنږدې ســـو د هغې بازوګان یې ونیول بیا یې وویل: تا دا فکر لا څنګه وکړ چې زه به تا مړه کوم.

هیلې وویل: قتل خو ستاسو عادت دی.

د عثیم تر سـترګو نوري اوښــکې توی سـوې بیا یې په ژړا وویل: داســـې مه وایه هیلې زه ســـتا ســـره بې حده مینه کوم ما یوازې مه پرېږده زه د هغه ورځې پر تا مین سوی یم چې کله ته اول وار کلې ته راغلې.

هیله د هغه څخه په ژړا روانه سول او کلاء ته یې ځان ورسوی کله چې خپل اطـاق تـه ولاړل نو ډېر یې وژړل کلکین تـه نږدې درختـه کې مرغه کښېنستی او ناري یې شروع کړې د هغه په نارو هیلې په حیرانتیا د هغه خواته وکتل بیا یې خپله اوله ورځ ورپیاد ســـول چې دا راغلې وه هم دا مرغه راغلی وو او دې ته په کتو یې نارې وهلې بیا یې د عثیم هغه خبره ور یاده سـول چې ویل یې زه د هغه ورځې پر تا مین یم چې اول وار ته کلې ته راغلې هیله پوه سول چې دا هم عثیم دی بیا یې کلکین ورته بند کړ.

سـبا ته محکمې ته ټول حاضـر سـول د محکمې شـروع کیدو مخکې آمر قلندر خان ته وویل: تاسـو راسـئ زه تاسـو ته د محکمې شـروع کیدو مخکې یو څو خبرې وکړم.

ټول ور سـره ولاړل بیا آمر وویل: زه مجبوره یم چې باید د قاضـــې مخکې د هیلې پر ضـد راټول سوي ثبوتونـه کښېږدم که هیله محکمه کې رښـتیا ووایي نو که د ثبوتو حاضـرولو سره سره قاضي ددې پر ضد فیصله وکړې زه سل په سلو کې باورې یم چې هغه پیری به یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضر سي یا به کوم داسي کار وکړي چي په سبب یي هغه مجرم وګڼل سي او هیله د قضیې څخه خلاصه سي که هغه ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هیله ددې خبرې په اوریدو په فکر کي سول کله چي د آمر خبرې خلاصي سوې نو د هیلې پلار وویل: هیلې د آمر صاحب په خبرو دې سر خلاص سو؟

هیله لا هم په فکر کي وه بیا یي پلار وویل: هیلې!؟

هیله لکه د خوبه چي وي او یو دم راکښیني بیا یي وویل: ها؟!

پلار یي وویل: د آمر صاحب خبرې دې واوریدې هغه وای چي ټول رښتیا وو ایه که هغه هلک ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هیلې وویل: صحي دی.

بیا ټول محکمې ته حاضر سول محکمه شروع سول تر ثبوتو وړاندې کولو وروسته قاضي هیلې ته وویل: د ټولو ثبوتو وړاندي کولو وروسته بیا هم ته ویلای سې چي ته قاتله نه یي؟

هیله په فکرو کي وه د آمر هغه خبرې یي وریادي سوې چي ویل یي که هغه هلک محکمې ته حاضر سو نو سزا به هغه ته ورکړل سي بیا د عثیم هغه خبرې ور یادې سوې چي ویل یي: هیلې زه قاتل نه یم هغه ما ستا په خاطر ووژی هیلې زما څخه غلطې وسوه ځکه زه ستا په مینه کي لیونی سوی وم او یم هغه وخت یوازي ما ستا مینه لیدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایئ غم راپورته سو هغه مي په دومره سختی ووژی چي تر اوسه به هیچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د میني په خاطر کړیدي.

قاضي بیا وویل: هیلې آیا دا قتل تا کړیدی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې تر څو شیبو وروسته قاضي ته وکتل بیا یي وویل: هو!

په دې سره ټول ډیر حیران سول بیا د هیلې پلار ولاړ سو په غوسه یي هیلې ته وویل: هیلې دا څه وایي قاضي صاحب ته رښتیا رښتیا ووایه چي دا قتل تا نه بل چا کړیدی!

هیلې پلار ته وکتل بیا یي سر لاندي وځړوی پلار یي بیا په غوسه ورته وویل: هیلې تاته وایم؟

د هیلې تر سترګو اوښکې روانې سوې تر پښو ولویدل پنجره کي کښینستل په ژړا یي شروع وکړه بیا د هیلې پلار قاضي ته وویل: قاضي صاحب دا درواغ وایي رښتیا داسي ندي دې په ټول عمر کي یو کوچنی مچ ندی وژلی نو انسان به څنګه مړ کړې قاضي صاحب ته موږ ته وخت راکړه موږ به دا پوه کړو چي رښتیا ووایي.

قاضي تر څو شیبو وروسته وویل: سمده تر سبا پوري محکمه معطله کوو خو سبا اخیرې فیصله کوم.

فرشاد وویل: ډیره مننه قاضي صاحب.

کله چي ټول کور ته راورسیدل نو د هیلې پلار هیله تر لاس ونیول د موټر څخه یي راکښته کړل تر دریدو وروسته یي ټینګه چپلاخه (څپیړه) ورکړل په دې سره اجمل او قلندر خان هغه ونیوی ورته ویویل: فرشاده ارام اوسه.

د هیلې تر سترګو اوښکې روانې وې څه یي نه ویل بیا فرشاد په غوسه وویل: نه پوهیږم دا د بې عقل په لور څه وسول چي قتل یي کړی ندی نو وې منل څنګه؟

قلندر خان هیلې ته وویل: هیلې لورې تا ولي داسي وویل آیا ته پر سد وې په هغه وخت کي تا وویل چي قتل تا کړیدی داسي خو به نه وه چي هغه پر تا کوم جادو یا منتر ویلی وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ تر ځو شېبو وروسته وویل: یا کاکا هغه په ما هیڅ جادو نه دی کړی ما ځکه ومنل چې هغه دا هر څه زما لپاره وکړل.

ټول ډېر حیران سول بیا قلندر خان وویل: ستا لپاره؟

هیلۍ وویل: هو کاکا ځکه په هغه شپه چې زه او عثیم سره ولاړ وو نو عبدالله کاکا ولیدلو هغه فکر کوی چې زه د پیریانو په قبضــه کې یم نو ځکه یې غوښـــتل چې تاســو او ټول کلی خبر کړې عثیم فکر وکړ چې زه به د عبدالله کاکا په خبرداري د هغه څخه جلا ســـم نو ځکه یې هغه مړ کړ.

ټول ډېر حیران وه بیا اجمل وویل: خو دا هر څه هغه ستا لپاره ولې وکړل؟

هیلۍ تر ځو شېبو وروسته وویل: ځکه هغه زما سره مینه کوي.

پـه دې خبره ســـره ټول نور هم ډېر حیران ســـول د هیلۍ پلار په حیرانتیا هیلۍ ته وویل: څه؟ تا څه وویل هغه ستا سره مینه کوي؟

هیلۍ وویل: هو بابا.

د هیلۍ پلار تر ځو شـــېبو حیرانتیا وروســـته وویل: زما یوه خبره واوره ســـبا تـه که دې محکمه کې رښـــتیا ونه ویل نو تر ما به بد هیڅوک نـه وي دا زموږ پـه رکم محکمـه نه ده دلته افغانســـتان کې اسلامي شرعي محکمه ده او ته خبره یې چې شرعي محکمه کې د قتل سزا څه شي ده قصاص دی قصاص سبا ته که قاضي ستا پر ضد فېصله وکړه نو ته به قصاص سې یعني د هغه مړي کورنۍ به تا ووژني.

هیلۍ څه ونه ویل بیا د قلندر خان میرمني تر لاس ونیول خپل اطاق ته یې بوتله. اجمل فرشاد تر اوږو ونیوی پر کټ یې کښېنوی بیا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل: فرشـــاده تـه فكر مكوه اللـه جل جلاله به هر څه خير كړي.

فرشـاد تر ځو شـېبو وروسـته په ژړغونې اواز وويل: اجمله په ټول ژوند كې خو همدا يوه لور مي ده كه مي دا هم د لاســـه وركړه نو زما ژوند به هم لمنځه ولاړ ســـي زه نغواړم چي لور مي د لاســـه وركړم اجمله ته ددې ځايه د وتلو يو لار راوښيه زه غواړم لور مي خوندي او سلامته ددې ځايه بوځم.

اجمل وويل: فرشـاده! پر ولسـوالی،ولايت او ټول هيواد كې شـاوخوا چيک پاينټونه او پوستې دې هيڅ د وتلو لار نسته.

فرشاد وويل: نو زه څه وكړم؟

هيله په اطاق كې د قلندر خان د ميرمني ســره ناســته وه هغې ورته وويل: لورې پلار دې ښه درته وايي ته هر څه چي رښتيا وي ورته وېوايه هغه هلک ته بېله هغه هم سزا نسي وركولای ځكه وينې خو يي نـه رب دي د عبدالله د ورونو پر زړونو د رحم اوبه تيري كړي چي ووايي چي نور ددې قضيې څخه لاس واخلي.

تر څه نصـېحت وروسـته د قلندر خان ميرمن ولاړل هيله اطاق كې يوازې پاته سـول تر ځو شـېبو وروسـته بيا د چوغكې نارې سـوې هيلې د درختې خواته د اوښـكو په سـرو سـترګو وكتل په درخته كي بيا هغه چوغكه ناسته وه هيلې ته يي كتل او نارې يي وهلې هيلې په ژړغونې اواز وويل: ولاړ سه د ژونده مي.

خو هغـه چوغكې چي مخكي يي پـه لوړ اواز نـارې وهلي بيـا يي كرار نارې شروع كړې هيله ولاړه سول غوښتل يي چي كلكين بند كړې ورته خو كله چي يي كلكين بند كړ او غوښــتل يي چي كټ ته ولاړه سي په دې وخت كې د لاندې د خوا څخه كوچنيانو پر چوغكه د ډبرې وارى وكړ چي د چوغكې پر وزر ډبره ولګيدل په دې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوغکې يو دم لويه ناره وکړه او لاندې ولويدل هيلې چي درختې ته وکتل نو چوغکه نه وه خو کله چي يي لاندې وکتل نو کوچنيانو هغه په لاس کي نيولې وه او بازۍ يي په کولې. هيله په دي ســـره ډيره وارخطا سوه بيا په ځغاسته د اطاقه ووتل کله چي لاندي ولاړه نو د کوچنيانو پر خوا يي ور وځغســـتل ټولو هيلې ته کتل چي هغه ولي ځغلي. هيلې د کوچنيانو د لاسه هغه چوغکه واخيستل او د کلا څخه ووتـل پلار او نورو ټولو ورتـه کتـل چي هيلـه چيري ولاړه او دا چوغکـه يي ولي پـه لاس کي نيولې وه. هيلـه چي کلـه د کلا څخـه ووتل نو د شمشير غر پر خوا ولاړه کله چي ددې او عثيم د ملاقات ځای تـه ورســـيدل نو هغـه چوغکـه يي د عثيم د نـاســـتې پر ځای کښـيښـول دا ليري ورته ودريدل بيا يي په ژړا ورته وويل: ولي مي نوره زوروې بس ده ما و غم مي سره پريږده؟

هيله روانه سول خو عثيم ور ناره کړه: هيلې!

هيلې چي کلـه ورتـه وکتـل نو د عثيم لاس ســـخـت زخمي وو دې غوښتل ولاړه سـي خو بيرته ورته راوګرځيدل او د عثيم لاس يي د خپل پوړني پـه يو ټوټـه ور وتړی د لاس تړلو پـه وخت کي د هيلې تر سترګو اوښکې د عثيم پر لاس توی سوې بيا يي د هغه لاس خپل په لاس کي ونيوی او مچ (ښکُل) يي کړ عثيم په موسکا ورتـه وويل: مېنه سوې پر پيري؟

هيلې د ګيلې په ډول په ژړغوني ږغ ورته وويل: څه فايده سـبا بيله هغه هم ماته سزا راکول کيږي د تل لپاره به ولاړه سم درڅخه.

عثيم تر څو شـېبو پوري د هيلې ســترګو ته کتل بيا يي په موســـکا وويل: ليونۍ زه به ژوندی يم او تاته به سزا درکوي؟

هيلې د مســـخرو پـه ډول ورتـه وويـل: خبرې مکوه هغـه کوچنيو هلکوانو پر دا حال کړې تـه وګوره ځانته يواري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم په خندا ســـو بیا یي وویل: هغو د ظالم زامنو ناپامه وویشـــتلم داســـي ښــکار یي زده وو که المپیک ته یي ســتاســو قلندر خان کاکا واستوي د افغانستان نوم به ور روښانه کړي.

په دې سره هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: لاس دي سخت زخمي دی او ته دلته ماته مسخرې او ټوکې کوې؟

عثیم وویل: پوهیږې هیلې چي تـه پـه خندا کي څومره ښـــایســـتـه معلومیږې؟ زه خو څه که ستا خندا لویو لویو بزرګانو هم لیدلې وای نو هغوی به هم لیونیان ســوي وای او ســتا په مینه کي به داســـي لیونتوب ته رسېدلې وای لکه زه چي ورسیدم چي قتل مي وکړ خو په ځان پوه سوی لا نه یم.

د هیلې خندا سره ټوله سوه بیا یي وویل: تا باید داسـي نه وای کړي عثیمه بیله هغه هم چي ټوله دنیا خبره سـوې وای بیا یي هم زه سـتا څخه نه وای جلا کړې اوس وګوره په مرګ درڅخه ج..

هیلې خبره پوره کړې نـه وه چي عثیم یي پر خولـه لاس ور ونیوی بیا یي په غیږ کي ونیول په غوســه یي ورته وویل: بیا داســـي خبره ونکړې هیلې.

تر څو شېبو وروستـه قلندر خان او د هیلې پلار د کلا څخه راووتل او د شمشیر غر خواته په نږدې کیدو یي د هیلې هیلې ناري شروع کړې هیلې عثیم ته وویل: زه ځم.

د تلو په وخت کي هیلې د عثیم مخ په دواړو لاسو کي ونیوی پر مخ او تندې یي ژر ژر ښـــګُل کړ بیا ځني روانه ســـول کله چي هیله ولاړل نو عثیم تر شا ورته وکتل موسکی سو د ځان سره یي وویل: لیونۍ تر هغه مرګ چي ســتا ســزا ته ګورم وژل کیږم ماته تر هغه مرګ ډیر اسان او قبول دی چي ستا مخکي ووژل سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته محکمې ته د تلو مخکې د هیلې پلار هیلې ته ډیرې لارښونې وکړې تر څنګ یې په اړه ډیر پریشـــانه هم وو خو بیا زړه نا زړه د محکمې پر طرف روان ســول کله چې محکمې ته ورســېدل نو آمر ورته وویل: ستاسو محکمه نوره پای ته ورسېده تاسو تللای سی.

هیله د هیلې پلار او نور ټول ډیر حیران او خوشـــحاله ســـول بیا د هیلې پلار په موسکا سره وویل: څه؟

آمر وویل: هو ستاسـو محکمه پای ته ورسېدل خو په یو شـرط چې تاسو به سباته ددې ځایه ځی.

د هیلې پلار وویل: که پرواز وو نن لا ځو خو تاسو دا راته ووایست چې دا وسول څنګه.

آمر هیلې ته وویل: هیلې خور ته هلته ورسه یو څو فورمې دې هغه به امضاء کړې.

هیله هغه اطاق ته ورغله چې آمر ور ښـــولی وو بیا آمر د هیلې پلار، قلندر خان او اجمل ته وویل: تاسو زما سره راسی!

کله چې ټول دباندې ووتل نو آمر وویل:............

هیلې چې کله فورمې امضاء کړې نو دباندې راووتل ګورې چې آمر ددې پلار او قلندر خان ته خبرې کوي هیلې چې خپل پلار ته وکتل نو پلار یې ورته څه پریشانه معلوم سو تر څو شېبو وروسته آمر او نور ټول بیرتـه د هیلې خواتـه راغلـه بیـا آمر وویـل: نو هیلې خور تاسو ته ښه وخت غواړم خدای دې وکړې چې زموږ لخوا په تکلیف سـوې نه یې موږ خپله وظیفه اجرا کول که نه هیڅکله به مو تکلیف نه وای درکړی.

هیلې وویل: نـه آمر صـــاحب کومه خبره نه ده زه پوهیږم چې تاســو خپله وظیفه اجراء کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ټول د کور پر طرف روان سول په موټر کي هم هیلې خپل پلار ته کتل چي پریشانه معلومیدی کله چي کلاء ته ورسیدل نو ټول ددې خبر په اوریدو ډیر خوشحاله سول خو د هیلې به کله کله پلار ته هم فکر کیدی چي پریشانه به وو ساعت وروسته هیلې غوښتل په دا ښــه خبر باندي عثیم هم خبر کړې نو ځکه د شــمشــیر غار پر طرف روانه سول کله چي هلته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار وو او د هیلې په لیدو ډیر خوشحاله سو هیله هم د هغه په لیدو خوشحاله سـول بیا یي په خندا وویل: عثیمه عثیمه عثیمه زما محکمه خلاصـه سول اوس زه کور ته تللای سم.

عثیم د ناز په څیر په خپګان وویل: ما پریږدي ځې؟

هیلې وویل: اې خو تا هم د ځان سره بیایم زه بابا راضي کوم زموږ په واده.

عثیم وویل: زه نسم تللای هیلې.

هیلې وویل: ولي؟

عثیم وویل: زه باید دلته ځني کارونه سرته ورسوم.

هیلې وویل: کوم کارونه ایا تر ما ډیر مهم دي تاته؟

عثیم وویل: لیونۍ ته ځان د هر څه سره مه مقایســه کوه تر تا به زه هر څـه قربان کړم دا هر څه خو ســـتا په خاطر کوم چي تر څو ته خوشحاله اوسې.

هیلې عثیم تر ګریوان ونیوی ورته وېویل: ګوره هلکه که په سمه نه راسره ځې په زور دې بیایم.

عثیم په خندا وویل: ښه اوس دې بدماشي هم شروع کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: هو نو څه به وکړې ته دې ونیسه د پیریتوب زور راوښیه.

عثیم وویل: نه بابا ځان خو مه ندی د غاړي چي زور در سره کوم ناحقه به دې وژلی یم.

هیلې وویل: توبه مړ دي سي ستا دوښمن بیا داسي خبره ونکړې.

عثیم وویل: سمده نه یي کوم اُوه ما تاته یو شی در کوی.

عثیم د جیب څخه یو کاغذ راویستی بیا یي وویل: واخله.

هیلې وویل: دا د څه شي ورقه ده؟

عثیم وویل: دا ستا د آزادی ورقه ده چي دا در سره وي ته هر کله بیا راتلای او تلای سې آزاده ګرځیدلای سې.

هیلې وویل: خو دا ستا سره څنګه؟

عثیم وویل: د قاضي صاحب څخه مي واخیستل.

هیلې وویل: په زور که په رضا او تا د هغه سره ولیدل څنګه؟

عثیم موسکی سو بیا یي وویل: په رضا یي راکړه او مجبور وم باید ور سره لیدلي مي وای.

هیلې د عثیم لاس پر خپل سر کښیښوی بیا یي وویل: ته زما په سر قسم وکړه چي په رضا یي دا ورقه درکړل.

عثیم د هغي د سر څخه لاس لیري کړ بیا یي وویل: لیونۍ قسم یوازي د الله جل جلاله په ذات کیږي د انسانانو په سر او نورو شیان قسم کول ګناه ده او زه په الله قسم کوم چي په رضا مي ځني واخیستل تر څو ته بیله کومي بیرې ولاړه سې او بیله فکره ژوند وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ يو څو شـــېبې عثيم ته کتل بيا يي خپل ســـر د هغه پر څېګر کښيښوی بيا يي وويل: ته زما سره دومره مينه کوې چي د راتلونکې فکر مي لا هم در سره دی؟

عثيم وويل:

خلک وايي اول ځان پسي جهان دی

رحمان وايي يار تر ځان راباندي ګران دی

هيلۍ وويل: واه بيشکه.

هيلۍ چي لا هم د عثيم پر څېګر سر ايښی وو وويل: عثيمه راسره ولاړ سه نو هيله کوم.

عثيم وويل: که مي کولای سوای حتماً در سره تلم خو زه مجبوره يم نسم کولای.

هيلۍ وويل: بس سمده ولي داسي نه وايي چي نه يم درته ګرانه زما پروا نلرې که دې درلودای راسره تللی به وای.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: ليونۍ زما په ګرانښت به بيا وروسته پوه ســـې چي څومره راته ګرانه يي زما اوله او اخيره مينه يي او اوله مينه هيڅکله نه هيريږي زه به په هغه دنيا کي يوازي او يوازي تا غواړم.

هيلۍ د عثيم د اوږې ســر پورته کړ خفه غوندې کښېنسته د عثيم څخه يي مخ واړوی عثيم حيران سو بيا يي وويل: څه وسوه؟

هيلۍ وويل: يوازي مي په هغه دنيا کي غواړې پر دې دنيا نه ســره يو ځای کيږو؟

عثيم د خپګان ساه واخيستل بيا موسکی سو وېويل: ښه ته پر دې خبره خفه سوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ څه نه وویل عثیم یي پر مخ را ایله وربښـــتیان پورته کړل بیا یي وویل: پوهیږې لیونۍ یوه ثانیه ډیر کم ژوند دی خو په الله قسـم چي بیلـه تا یي نســم تیرولای ته چي به ددې ځایه ولاړې زه به تر هغه ساعته ستا د اطاق پر شـاوخوا ګرځیدم چي کله به ستا د راتلو وخت سـو او چي تاته به نږدې سـوم نو زړه به مي په سـکون سـو ځان به مي د نړۍ تر ټول بختور کس بلۍ کله چي سـتا سـترګو ته ګورم د ځان سره وایم چي دومره ښایسته سترګې به په نړۍ کي بل د هیچا نه وي لکه زما د هیلۍ.

هیلۍ وویل: بس سـمده ســمده اوس غوږه مالي مکوه زه نه پخلاء کیږم.

عثیم موسکی سو بیا یي وویل: اسمده نو زه څه وکړم چي ته راسره پخلاء سې؟

هیلۍ وویل: چي هر څه ووایم کوې یي؟

عثیم وویل: سر مي وغواړه ستا په ښنو کي به یي کښیږدم.

هیلۍ وویل: چپ که لیونیه داسي خبرې مکوه زه بل څه غواړم.

عثیم وویل: هر څه چي وغواړې در تا به یي قربان کړم.

ســبا ته تر تیاریو او د قلندر خان او کورنۍ ســره یي تر خدای په امانۍ وروســته هیله پلار یي او اجمل د هوایي میدان پر خوا روان سـول کله چي طیارې ته نږدې سـول نو هیلۍ عثیم ته وویل: عثیمه ځمه!

عثیم پر تندې ښګُل کړه بیا یي ورته وویل: پر ځان پام کوه.

هیلۍ وویل: نه یي کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم موسـکی سـو بیا یي وویل: لیونۍ په اخیره کي خو یو څه مینه راکړه خو چي وینم دي راباندي غوسه کوې.

هیلې وویل: د غوسـې وړ یي ځکه چي ته زما غوښـتنه نه منې چي وایم ولاړ سه راسره نه ځې.

عثیم وویل: زه به سـتا بیا راتلو ته تیاری ونیسـم چي راغلې بیا به د تل لپاره سره یو ځای سو.

طیارې ته ټول مسافر وختل خدمتګار هیلې ته په انتظار وو بیا عثیم وویل: هیلې ولاړه سه ټول تاته انتظار دي.

هیلې وویل: صحي دی ځم د خدای په امان.

عثیم وویل: ودرېږه!

کله چي هیله ودریدل نو عثیم بیا پر تندې ښـــګُل کړه بیا یي د هغې لاس پخپل لاس کي ونیوی ښـــګُل یي کړ کله چي هیله روانیدل نو عثیم ورته وویل: هیلې دا کاغذ کي ما تاته یو څه لیکلې دي خو قسم درکوم چي کله طیاره په هوا سول بیابه یي ګورې.

هیلې وویل: څه دي لیکلي دي او ولي یي باید په هوا کي وګورم.

عثیم وویل: خاص څه نه دي خو بس دا زما غوښـتنه ده چي په هوا کي به یي ګورې.

هیلي خط ځني واخیستی وروسته طیارې ته پورته سول کله چي د طیارې د کلکین خواته راغله نو یي عثیم ته کتل او د خدای په امانۍ لاس یي ورته ښـوروی پلار یي هیلې ته متوجې سـو بیا یي تر څو شېبو وروسته وویل: هغه راغلی دی میدان ته؟

هیلې وویل: هو بابا هغه دی ولاړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلۍ پلار هم عثیم ته د خدای په امانۍ او مننې لاس وښوروی که څه هم لیدی یي نه خو د هیلۍ پر اشاره یي لاس وښوروی.

د هیلۍ پلار تر لاس ښـورولو وروسـته یو دم مخ واړوی او په ژړا سـو هیلۍ چي د خپل پلار ژړا ته فکر سـو نو حیرانه سـول په حیرانتیا یي وویل: څه وسوه بابا.

پلار یي څه ونه ویل خو هیله نوره هم حیرانه سول د عثیم خواته یي وکتل د هغه تر سـترګو هم اوښـکې رواني وې او په مایوسـۍ یي د هیلۍ خواته کتل په دې سره هیله پوه سول چي یو خبره حتماً سته نو یي پلار ته وویل: بابا راته ووایه چي څه خبره ده؟

د پلار تر سترګو یي اوښـکې بهیدلي خو څه یي نه ویل هیله د خپله ځایه ولاړه سوه غوښتل یي د دروازې خواته ولاړه سې خو پلار او خدمتګـارانو ونیول هیلۍ پـه ژړا او حملو وهلو وویـل: پریږدی مـا پریږدی ما.

خو کله چي د کښته کیدو څخه نا امیده سول نو پر ځای کښـینستل د عثیم خط یي خلاص کړ د خط پر یو جمله یي سـترګې ولګیدي چي عثیم لیکلي وه: سـتا د ژغورلو لپاره زما سـره داغه یوه لار وه چي باید ځان مي قصاص ته حواله کړی وای.

هیلۍ خط بند کړ بیـا یي په کلکین کي په ژړا او په اشـــاره عثیم ته وویل: داسي مکوه عثیمه هیله کوم.

عثیم پوه سو چي هیله د حقیقته خبره سول نو په اوښکو ډکو سترګو یي هیلۍ ته په اشاره وویل: چي په هغه دنیا کي ستا انتظار کوم.

هیلۍ تر طیـارې پورتـه کیـدو پوري سـر ښـوروی چي داسـي مکوه......

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلې ګډونوالو ته وویل: کله چې طیاره هوا ته پورته سول نو ما د عثیم خط خلاص کړ هغه لیکلي وه: زما ګرانې خوږې ناوکۍ لومړی خو درته سلام وایم او شاید کله چې ته دا خط وایې نو سخته به ماته په غوسه یې خو ستا د ژغورلو لپاره زما سره داغه یوه لار وه چې باید ځان مې قصاص ته حواله کړی وای او ته مې ژغورلې وای لیونۍ تا ماته ویلي وه چې کندهاریان هر غم او ستونزې پر ښځو اچوي خو ته نه پوهیږې چې موږ افغانان او پښتانه په الله قسم که د ښځو پر بدن کوچنی زخم لا لیدلای سو چې خپل سر مو پرېکیږي هم. هیلې په دې دنیا کي شاید ته د بل چا سې زما خو په نصیب نسوې په هغه دنیا کي به یوازي او یوازي زما یې مینه در سره لرم زما ناوکۍ ستا عثیم.

هیلې چې خط ووایه بیا یې هغه په زړه پوري ونیوی تر سترګو یې اوښکې وبهیدلې.

پلار یې وویل: هغه لیونی خو ما لیدلی نه وو خو د کړنو یې پوه سوم چې ښه هلک وو او ستا سره یې د زړه مینه کول هغه د قاضي کور ته ورغلی وو په ژړا یې ورته ویلي وه چې قاتل زه یم تاسو یوې بې ګناه انجلۍ ته سزا ورکوی قاضي ورته ویلي وه چې ته هم مسلمان یې زه هم او د قتل کړل سوي کورنۍ هم او په اسلام کي د قتل سزا قصاص دی تا ته خو موږ سزا نسو درکولای خو کچیري ته خپله ګناه ومنې نو هغه انجلۍ به آزاده کړو په تاسو کي باید یو سزا ووینې بیا هغه لیوني ورته ویلي وه چې زه مې ګناه منم او سزا ته یې هم حاضریږم خو تاسو به ماته د هغې د آزادۍ ضمانت راکوی بیا قاضي تر قسم ورکولو چې دی به سزا ته حاضریږي وروسته د هغه سره منلې وه بیا یې ستا ضمانت خط ورکړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي د هیلۍ طیاره کرښــې ته پورته ســول نو عثیم طیارې ته په کتو وویل:

دا وختونه به تیریږي او که نــــــــــه

د یار غم له چا هیریږي او که نـــــــه

دا وجود مي راته وګوره طبیبــــــــه

دا زخمونه مي رغیږي او که نــــــه

بیا هیلۍ ګډونوالو ته وویل: کله چي موږ تر څو ساعتو سفر وروسته راورسیدو نو فوراً مي عایشې ته زنګ ور ووهلی هغي په ژړا راته وویل چي عثیم پـه یو شـــکل راغلی او د قرآن مطـابق د څو خلکو مختـه قصـاص سـو پـه دې سره زما د لاسـه تلیفون ولویدئ او د عثیم سره د ژوند جوړولو ټول ارمانونه او خوبونه مي لمنځه ولاړل د چا زړه پسـی وران يي خو زه په عثیم پسي ټوله ورانه سوم ځني زموږ پـه ژوند کي د تنفس پڅیر ارزښـــت لري نو ځکه کله چي هغوی د لاسه ورکړو نو ژوند مو سخت سي.......

کله چي د هیلۍ کیســه پای ته ورســیدل نو بیا یي کتاب بند کړ ټول ګډونوال چي تر ســترګو يي اوښــکې بهېدلې په چکچکو کولو ولاړ سول او هیله يي تشویق کړل. هیلۍ د هغو څخه مننه وکړه بیا يي پر مخ بهېدونکې اوښــکې په لاس وچې کړې بیا د تالار څخه ووتل پر لارې په موټر کي يي د پلار پر اوږه سر ایښـی وو او په فکرو کي ډوبه وه کله چي کور ته ورســـېدل نو د خپل اطاق پر طرف ولاړه کله چي اطاق ته ورسېدل نو حمام ته ننوتل هلته يي هنداري ته وکتل بیا يي سر لاندې وځړوی ډیر يي وژړل تر ډیري ژړا وروسته چي کله د حمامه راووتل نو په حیرانتیا يي وکتل بیا يي وویل: ته؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال نور کتابونه

- حيثيت ناول
- عاشقي ناول
- نارنج کلاء ناول
- کندهار اتل ناول
- زموږ نيمګړې مينه ناول
- تير يادونه ناول
- ناهيلې ناول
- کوډې په اسلام کي
- ښځه په اسلام او غرب کي
- نفلي لمونځونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال پېژندنه

حاجي نیک محمد بارک چې د مرحوم محمد عیسی زوی د موسی جان لمسی او د غلام حیدر خان کړوسی دی ۲۳ کاله وړاندي د کندهار ولایت په نهمه ناحیه کي زیږیدلی دی. لومړنۍ دیني زده کړې یې د کلي په یو دیني مدرسه کي د قاریتوب تر درجې رسولي دي او لومړنۍ عصري زده کړې یې د ملالۍ لیسې شروع او په میرویس خان نیکه عالي لیسه کي پای ته رسولي دي. لوړې زده کړې یې په طب او اقتصاد کي کړیدي د نوموړي د خوښې خواړه وریجي د خوښې میوه کیله او اناناس د خوښې لوبه یې د موټرانو مسابقه د خوښې ځای یې د خپل هیواد شنې او زرغونې سیمې د خوښې کاروبار یې تجارت او د خلکو خدمت کول دي او د خوښې وړ انسان یې خپل مسولیت منونکی شخص دی مینه یې د خپل مور، ورونو، خویندو او راتلونکي میرمني سره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شمشیر غره په اړه

شمشیر غار چي د کندهار ولایت په پنجوایي ولسوالی کي په یو غره کي موقعیت لري د افغانستان یو د هغو عجایب تاریخي ځایونو څخه دی چي د ډیرو خلکو پام یي ځانته اړولی دی. په ناول کي ذکر سوي معلومات یي ټول صحي دي غوښتل مو چي دا ځای د ناول په ژبه تاسو ته در معرفي کم.

لاندي عکس یي د لیري ساحي څخه اخیستل سویدی د دننه عکسونه یي د موبایل د حافظې د خرابیدو له امله ورک سویدي.

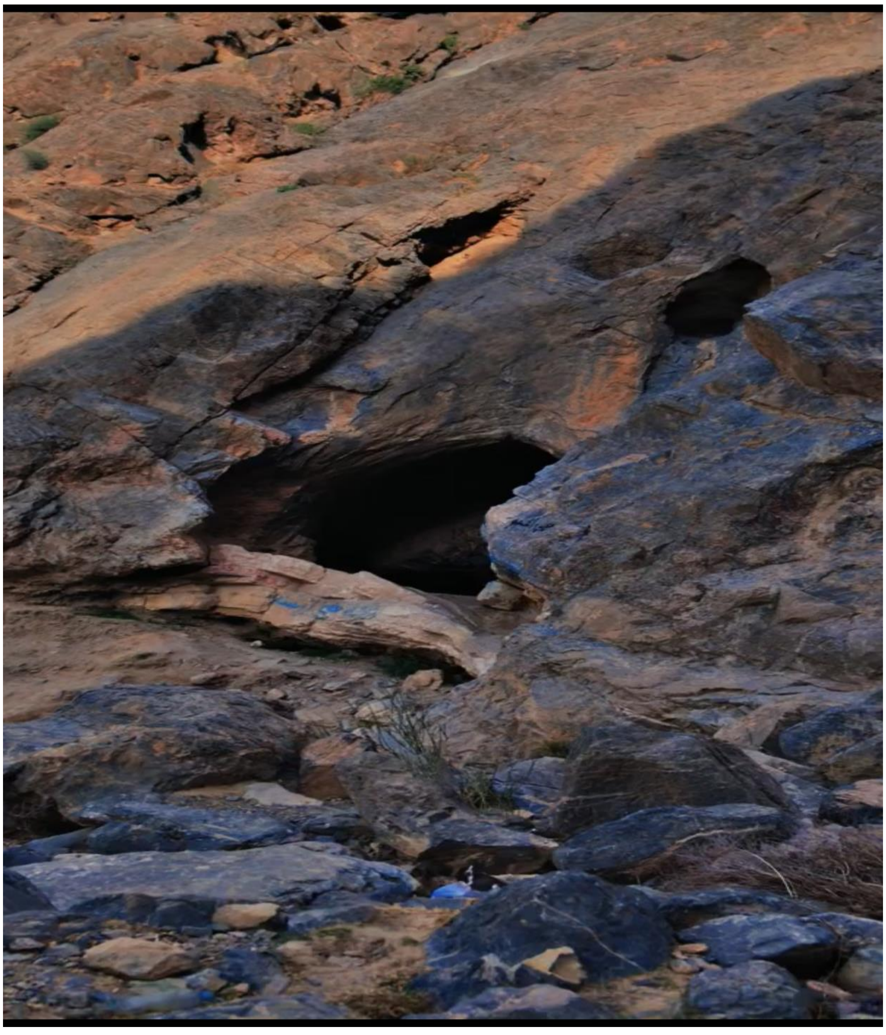

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library